

Viola Zoltán

e-mail: violazoli@gmail.com

honlap: <http://poliverzum.birodalom.net>

Az égigérő fa

TARTALOM

1. fejezet

Barbár kerestetik

2. fejezet

Jancsi, a kanász

3. fejezet

A sárkány és a nőszöktetések

4. fejezet

A boszorkány és az ő lova

A mű elektronikus változatára a Creative Commons - Attribution-NonCommercial-NoDerivs (Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd!) licenc feltételei érvényesek: a művet a felhasználó másolhatja, többszörözheti, amennyiben feltünteti a szerző nevét és a mű címét, de nem módosíthatja, nem dolgozhatja át és kereskedelmi célra sem használhatja fel. A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az alábbi címen tekinthető meg: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/deed.hu>

Ez a most következő mese igaz történet. Bizonyára emlékszik a Tisztelt Olvasó a gyermekkorára, amikor élvezettel hallgatta (vagy ha nagyobbacska volt már, akkor olvasta) azt a magyar népmesét, melynek címe így hangzik: *Az égigérő fa*. Nos, kevesen tudják, de az a mese valós eseményt dolgozott fel. Azt, amikor még a réges-régi múltban egy bátor, derék legény, természetesen a Föld bolygó szülötte, iszonyú veszélytől mentette meg a Világmindenséget, s a Mindenség számos értelmes faja közül különösképp az egyik legszeretetremlőbbat, a *nimfák* népét. De hát akkoriban amikor mindez történt, még nem volt a földi lakosoknak komoly tudományos ismeretük, tehát a történetekből keveset értettek meg csak, még maga a hős földi legény is, s ezt úgy mesélték el utódaiknak, ahogy azok megérthették, az általuk ismert szavakkal. Emiatt lett az egész aztán mindössze egy kalandos mesévé torzult irodalmi alkotássá. De most eljött az idő, hogy Olvasóink elé tárjuk a való igazságot, hogy megismerje amaz régi korok hősi legendáját, és szívét jogos büszkeség dobogtassa meg, amikor hős őse, a bátor Jancsi kanász jut az eszébe!

Mert senki ne feledje: A legtöbb mesének van valami valóságmagva!

1. fejezet

Barbár kerestetik

A roppant úrállomás lassan keringett a világűrben, a sárga Nap körül. Sok millió hatalmas levelét mind szélesre tárta, hogy magába igya a csillag éltető fényét.

Abban hogy egy úrállomás egy csillag körül kering, nincs semmi szokatlan, mert a Világ-mindenség telis-teli van értelmes lényekkel, az ezen lények által lakott bolygók többségén ráadásul kifejezetten emberek élnek, a legkülönbözőbb fejlettségi fokon. S közülük számosaknak akad már néhány úrbázisa, némelyiknek akár több ezer is.

Hanem egyiknek sincsenek levelei...

Ennek azonban voltak. Gyönyörű szép levelei! S ez nem csoda. Mert amikor egy értelmes faj elkezd kifejleszteni a technikai civilizációt, akkor szükségszerű, hogy tárgyait a saját igényeihez alakítsa. Továbbá, még akkor is amikor ezen igényeket sokféle alakú tárggyal is kielégítheti, akkor is gúzsbaköti fantáziáját saját külalakja, életkörülményei, általában egész törzsfjlődése. Lám, az ember is saját képére és hasonlatosságára képzelte el az ősidőkben az isteneket, s később, a fantasztikus regények „kitalálásakor” az első robotokat! Holott nehezen lehetne egy robot - tehát lényegében értelmes munkagép - számára alkalmatlanabb formát kiötlöni mint az emberé! Hiszen az emberi alaknak magasan van a súlypontja ezért könnyen felborul, csak két karja van amivel dolgozhat, holott már a forrasztáshoz is minimum három kéne, s még sokáig lehetne sorolni a tökéletlenségeket!

De most nem a robotokról szól ez a történet, inkább az úrállomásokról. Az ember amikor kiment az ürbe, főként golyó- vagy gyűrű formájú házacskákat épített ott úrállomás címén. Ennek az volt az oka, hogy ő egy bolygó, tehát egy sárgolyó felszínén élt, ez volt számára mint lakhely a legfontosabb, s mert kőkorszakában barlangokban élt, majd később a barlang mesterséges változatában, a házakban, ezért az úrállomásait is afféle ürben lebegő barlangként építette meg, zárt, mesterséges szobácskák tömkelegeként, ezért egy emberi úrállomás, még ha nem is gömb, korong vagy gyűrű alakú, akkor is leginkább egy méhkaptárhoz hasonlít. Valójában az emberek fantáziáját a világűri életük során is annyira gúzsba köti földi életmódjuk, hogy egyszerűen el sem tudják képzelni, hogy egy úrállomás másmilyen is lehet!

Pedig ez az úrállomás igen nagyon más volt! Kísértetiesen emlékeztetett ugyanis egy gigantikus, ürben lebegő fára! Épp csak abban különbözött a földi fáktól, persze a nagyságán kívül, hogy nem volt gyökere. Törzse volt csak, ágai, és persze levelei.

A törzse legalsó pontjától a csúcsig a nagysága akkora volt ami igazán nem csekélység: bő huszonnyolcezer kilométer! E nagyságot a szám helyett jobban is érzékelteti ha úgy mondjuk, hogy a fa magassága nagyobb volt mint a Föld bolygó átmérőjének kétszerese!

A fa törzsének alsó mintegy két kilométerén nem nőtt sem levél, sem ág. Azután már nőtt ki belőle ág, négy is, roppant vastag ágak, de ezen négy ágról nem nőtt sem levél, sem újabb ág. Ennek az volt az oka, hogy a törzs alján, s ezen négy ágban voltak elhelyezve a hajtóművek, amik ezt az irdatlan mindenséget mozgatták. Itt helyezkedtek el a fő energiaszolgáltató rendszerek is, bár kisegítő generátorok máshol is voltak sokfelé.

A fa törzse nagyon vékony volt, a magasságához képest. De ha nem ahhoz viszonyítjuk, akkor irdatlanul vastag, ugyanis bő öt kilométer sugarú! A törzsből kinyúló ágak sem voltak sokkal vékonyabbak, általában három kilométeresek, de még a legvékonyabbak is elérték az ötszáz

méteres vastagságot. Ezen ágakban, s persze a törzsben is, számtalansok folyosó húzódt, szoba azonban alig volt egy-kettő.

Nem hiányzott a szoba a fa lakóinak. Az élet színtere a számukra nem a fában volt, melynek ágaiban a folyosók csak közlekedési útvonalak voltak részükre, ők mindennapjaikat a levelek felszínén élték.

A fa levelei igen különböző méretűek voltak. Akadt olyan levél, melynek hosszanti tengelye elérte a hatvan kilométert is, de rengeteg olyan volt, ami csak néhány száz méter hosszú volt, sőt, még több volt az olyan, ami nem volt csak ötven-hatvan méteres.

Ha valaki kellő messziségből nézte volna e fát, valóban igencsak hasonlatosnak találta volna egy földi fához! Némi további vizsgálat után azt is megállapíthatta volna róla, hogy azért van egy kis különbség: e fa teljesen szimmetrikus a hossz tengelyére! Továbbá, úgy építették, hogy a lehető leghatékonyabban legyen képes begyűjteni minden levél a csillagok sugárzását. Épp e szándék miatt a fa úgy keringett a csillag körül, hogy a „hegye”, a „csúcsa” állandóan a Nap felé mutasson. Így szívhatta magába a legtöbb energiát.

Az pedig hogy e nyilván mesterséges fa annyira hasonlított a biológiai testvéreihez, nem is lehetett véletlen. A levelek és ágak elrendezésének alaplíneáját biztos a természettől lesték el építői, hiszen az evolúció évmilliói alatt a fák is épp úgy fejlődtek, hogy a lehető legtöbb napfényt szívhatták leveleikbe.

Ez az elrendezés persze már önmagában is mutatja, hogy e fa lakói igencsak másként éreznek és gondolkoznak mint az emberek. Az emberek, ha úrállomást építenek, s valami mesterséges bolygót alkotnak, akkor épp amiatt készítik azt gömb alakúra, hogy a lehető legnagyobb térfogatot nyerhessék, amiben laknak, úgy, hogy ehhez a lehető legkisebb felületet kelljen megalkotniuk, mert a kis felület kisebb megtámadtathatási lehetőséget nyújt a világűr veszélyei számára. E fa építői azonban épp ellenkezőleg: a lehető legnagyobb felületet akarták elérni, a lehető legkisebb térfogatba zsúfolva, de úgy, hogy minden kis felületecskét érjen lehetőleg minél több napfény!

Ezen úrbáziist tehát csak olyan nép tervezhette, amely olyan egyedekből állt, melyeknek mindennél fontosabb a napfény. S az is feltételezhető, hogy a fák úgy általában nagy jelentőséggel bírnak az életükben.

Ez így is volt. E fa alakú úrállomás lakóit úgy hívták hogy *nimfák*, és különleges tulajdonságuk az volt hogy kétféle alakban léteztek: fa alakban és emberi, egészen pontosan női alakban.

A nimfa mint gyönyörű nő születik, egy nagy fa összepöndörödött leveléből lép ki, teljes felnőtt méretében. Társnői ekkor gondozásba veszik, ami azt jelenti hogy megtanítják beszélni, ez a nimfának sikerül is alig egy hét alatt, megtanítják mindenféle tudományos ismeretre, s ezt is nagyon hamar megtanulja a nimfa-lány, mert tudni kell róluk, hogy női alakban még a legisleghülyébb nimfa is kivételes zseni az emberekhez viszonyítva. Ezután a nimfa eléledgél egy darabig így emberi alakban, mindenféle munkákat végez, mely által hozzájárul a közösség fenntartásához. Élettartama így emberként változó, van úgy hogy csak néhány év, de van úgy hogy akár ötven-hatvan év is, bár leggyakrabban negyven esztendő szokott lenni. S amikor különböző okokból úgy gondolja hogy már ideje az „átalakulásnak”, akkor vagy keres egy alkalmas helyet ahol beássa magát a földbe legalább térdig, de néha derékig is, majd mintegy negyed óra alatt átalakul fává, vagy bebújik egy másik nimfa-fa nagy, embernyi, húsos levelébe, az ráborul, kibocsát egy olyan anyagot amitől a lány elveszti öntudatát, teste kocsonyássá folyik szét, s ezt a kocsonyát a fa felszívja. Ezzel azonban nemcsak táplálékhoz jut a fa, hanem egyben meg is termékenyül, mert e megemésztett lány volt az ezen lányt szülő fa „pollenje”.

Bár emberi alakban mindegyik nimfa zseni, de fa alakban nincs semmiféle eszük, tudatuk, gondolataik. Fa alakban épp annyira értelmesek csak, mint bármelyik közönséges, földi fa.

Habár, a nimfák is földiek bizonyos értelemben. Őseik a Föld bolygóról származtak.¹

Férfiak nem éltek a körükben. A nimfák emberi alakban kizárólag nők. Méghozzá csodaszép, tündéri, válogatott szépség valamennyi!

Tekintve hogy ők maguk is fa alakúak életük egyik szakaszában, méghozzá a hosszabbik szakaszában, mert fa alakban megnőnek akár ötven méter magasra is, és élnek úgy akár ezer esztendeig is, emiatt nem csodálható hogy űrbázisukat is fa alakúra tervezték! Mondhatni, saját képükre és hasonlatosságukra! És mert fa alakban fontos nekik a napfény, emiatt ők e gigászi mesterséges fa levelein élnek, lányok is, nimfa-fák is, s e levelek bár fémből és különleges műanyagból készültek, de felszínüket sok tucat méter vastagon beborították a lehető legideálisabb, tápanyagdús, csíramentes termőtalajjal (illetve nem volt egészen csíramentes: a nimfák számára hasznos szimbionta baktériumokkal kellően dúsítva volt). A világűr hidegétől nem kellett félniük, mert e leveleket természetesen megfelelő átlátszó, de ugyancsak meteorálló műanyagkupola védte, továbbá az egész fa-űrállomás rendelkezett erős meteorelhárító berendezéssel, ami afféle szupererős lézerágyú volt.

Még mesterséges gravitációról is gondoskodtak: az ezt elősegítő, gravitron nevű gép be volt építve minden egyes levél talajába, így aztán e gravitáció nem is hatott másra csak a levélre, azaz, a levél talajára s az azon lakókra, magának a levélnek nem volt súlya, így nem törhetett le a fáról. S emiatt a fa maga is súlytalanul lebegett az űrben. Persze a fa folyosóin is voltak gravitronok, amik mindig a kellő irányú gravitációt keltették, így könnyedén lehetett függőleges irányban is haladni a törzs folyosóiban felfelé, mert az embert a súlya nem lefelé, hanem oldalra húzta. Kissé ugyan furcsa volt hogy valaki megy a hosszú folyosón, vele szemben jön másvalaki, aki úgy néz ki mintha a mennyezeten sétálna, fejjel lefelé lógva... de hát a nimfák megszokták ezt, ez nekik nagyon kényelmes volt. Szerettek így élni, szerették Tripszit. Űrbázisuknak ugyanis a Tripszi nevet adták, a legelső ember alakú nimfáról nevezve el azt, aki az ő legdicsőségebb hősük volt.

Évezredek óta éltek így a nimfák, s nagyon megfelelt nekik ez az élet. Ha némileg szűken kezdtek lenni, mert úgy elszaporodtak, akkor kissé megnövelték valamelyik ág hosszát, így néhány lakólevéllel többet helyezhettek el, vagy esetleg a fő törzs hosszát növelték meg. Hogy mikor hová rakjanak új levelet, azt a matematikusaik mondták meg, figyelembe véve leginkább azt hogy a lehető legjobbak legyenek a fényviszonyok, megmaradjon a szimmetria, meg néhány más törvényt se sértsenek. Megtehették volna hogy építenek akárhány másik fa-űrbázist, de nem akarták, jobb szerették ha mind együtt vannak. Az építkezésekhez az anyagot lakatlan bolygókról nyerték. Idáig a nagy űrbázis népessége már több mint húszmilliárd lányra és ötmilliárd fára volt tehető. S csak amiatt nem többre, mert erősen korlátozták a fák termékenységét. Nem a mennyiségre, hanem a legszigorúbb minőségre törekedtek, s általában el is érték, mert a genetika nagymestereinek mondhatták magukat. Figyelembe véve hogy mekkora nagy volt Tripszi, emiatt elmondható, hogy a nimfák nem szűkölködtek a helyet illetően, tágas térségeken éltek, s amiatt éltek így, mert szerették a kényelmet.

---

¹ Ennek története abban a kisregényben van leírva, melynek címe: *A kétlyukú férfi*.

Bár Tripszi igen szép és igen szimmetrikus fának látszott a távolból, kissé közelebből szemügyre véve zavarbaejtő tökéletlenségek bukkantak elő alakjában. Itt is - ott is mintha levelek hiányoztak volna, némelyik gally meggömbült, másutt pár levél kilyukadt, vagy épp mintha az ágak felszíne megolvadt vagy megpörkölődött volna! Bizony, határozottan úgy tűnt az úrháborúban jártasabb szemlélőknek, hogy Tripszit nem is olyan rég súlyos támadás érte! Súlyos támadás, mert rengeteg helyen látszódott sérülés, s kizárólag amiatt maradt épen a nimfák úrállomása, mert olyan mértéktelenül nagy volt! Mert hát nagyobb volt jócskán az egész Földgolyónál is, s belátható hogy egy ekkora monstrumnak még az sem okozhat működésképtelenséget, ha akár száz nagy erejű hidrogénbomba robban fel rajta! Hogyne, ott ahol a robbanás történik, minden elpusztul, de a távolabbi részei meg sem érzik ami történt!

Ami azt illeti, Tripszit szemügyre véve nehezen lehetne mást mondani, mint hogy bizony kapott is jópár efféle robbantást, de kijuthatott neki lézersugárzásból meg más hasonló kellemtelen ajándékokból is.

* * *

Tripszi csúcsán nem levél nőtt, hanem egy minden oldalról átlátszó rügy. Ha úgy tetszik, ez volt a pilótafülke. E fülkében most ketten ültek csak úgy, a talajon, két nő: Etelka és Pinkala. Ezidőtájt Pinkala volt a nimfák „legfőbb valakije”, akit némi túlzással úgy is lehetett nevezni hogy „királynő”. De távolról sem volt olyan fontos ez a tisztség náluk mint az emberek közt, mert majdnem mindent népszavazással döntöttek el, egyszerű többség útján. Annyiból volt csak e szavazás szokatlan, hogy nem egy szavazata volt mindenkinek, hanem annyi, amennyit a témában való jártassága alapján kiérdemelt. S hogy mennyit érdemelt ki, azt is szavazás útján határozták meg: ha valaki úgy akarta hogy ezentúl legyen szavazata például az olyan kérdésekben, hogy merrefelé repüljön Tripszi, akkor levizsgáztatták a csillagászok, s ezentúl az ott elért eredmény arányában szavazhatott. Ha szavazni akart mondjuk Tripszi alakját illetően, hogy hová építsenek majd új ágat, akkor vizsgát kellett tennie építészetből, matematikából, energiaellátásból, s más effélékből, majd szavaztak a vizsgáztatói, s így kapott valamennyi szavazatot.

A királynő dolga tehát nem annyira a döntés volt, inkább csak az egész társadalmi szervezet összefogása. Mélységesen tisztelték, de alig fordult elő hogy bármiben is kikérték volna a döntését, ami nem szervezeti ügy. S még szervezeti ügyekben is többnyire nem ő döntött, hanem a megfelelő csoport. Tulajdonképpen szinte csak egyetlenegy olyan dolog akadt, ami jószerivel kizárólag a királynő feladata volt: döntenie kellett arról, milyen fontos kérdésekre kell választ találniuk, s hogy ezen kérdésekre a választ a szakértők és specialisták melyik csoportjának kell megtalálni. De mert a nimfák elképesztően nyugodt életet éltek, ahol a váratlan események szinte elképzelhetetlenek voltak, emiatt a királynők számtalan generációja váltotta úgy egymást, hogy lényegében egyikük sem csinált soha semmit, mondhatni csak névleg volt királynő, s még amelyik döntött is életében legalább egyszer, az is kikérte előtte rengeteg másik nimfa véleményét, mert nem volt oly nagyon sürgős az ügy hogy ezt meg ne tehetné volna. Ám ezt a nimfák nem bánták, sőt, az volt szilárd meggyőződésük, hogy annál jobban élnek, minél inkább feleslegesnek tűnik a királynő munkaköre!

Ám nem is olyan rég bizony Tripszi egész népe válságba került, mert úgy tűnt hogy nemcsak kell valamiben döntenie a királynőnek, de talán jó lenne ha akár ezer királynőjük is volna! Pinkala cseppet sem örvendett neki hogy ilyen nyugtalan időben királynő!

S mert aggódott hogy jól dönt-e, emiatt a kérdés megvizsgálását rögvest rábízta egy bizottságra, ami komputertudósokból, pszichológusokból, fizikusokból, s néhány más komoly tudomány avatott értőiből állt. Épp csak szakértőknek nem lehetett nevezni őket mégsem, mert olyan problémával még sosem találkoztak ami most bukkant elő, tehát nem volt meg ehhez a kellő szakértelmük.

Ugyanis nemrég támadás érte őket. Mondhatni, háborúba keveredtek.

E bizottság fejének Etelka lett kinevezve, mert tőle várták a lehetőség szerinti legnagyobb „szakértelmet”, lévén hogy Etelka szakmája valami olyasmi volt, amit emberi nyelvre a leg-hívebben talán úgy lehetne lefordítani hogy „xenobiológus”, ő foglalkozott ugyanis az összes olyan életformával, ami nem volt honos Tripsziben. Bevallotta ugyan hogy tanácstalan a problémát illetően, de mert a támadás az űrből jött, emiatt rábízta, mert az ő dolga minden olyan kutylomány, ami Odakint, a leveleken túl lakik.

- De hát ez a valami nem is él, ez valami mesterséges szerkezet! - tiltakozott szegény Etelka.

- De nem mi alkottuk, űrbeli holmi, s akik alkották, azok sem nimfák, s emiatt biztos hogy idegen lények! Tehát ez a te dolgod, mert más még kevésbé ért az ilyesmihez! - mondta tárgyilagosan a királynő.

Etelka nem tehetett mást, nekiült a többiekkel együtt hogy beleássa magát a problémába. S most végül el is készültek egy javaslattervvel, amit ő maga akart a királynő elé terjeszteni. Bár előre bocsátotta, hogy nagyon kétségbeesett javaslatnak tűnik, a siker korántsem biztos.

- Mondd csak azért, mert a semminél biztos hogy jobb! - biztatta őt Pinkala.

S erre Etelka így beszélt:

- Kiderítettük, hogy az elfogott harci gépet tulajdonképpen teljesen véletlenül győzhettük le, nagy szerencsével! Olyan erőter védi ugyanis, ami ellenáll mindenfajta sugárzásnak, ám az anyagi objektumoknak nem. Biztos amiatt csinálták készítői ilyenné, hogy le tudjon szállni egy bolygó vagy mesterséges űreszköz felszínére, s ott a manipulátoraival ténykedni tudjon, ez azonban nem volna lehetséges, ha az erőter állandóan buborékba zárná. Hanem a mi lézersugarunk számára az erőter áthatolhatatlan. Emiatt aztán hiába is lödöztük őt ezen egyetlen fegyverünkkel kétségbeesetten amikor megtámadott minket, emiatt volt hatástalan rá a meteorelhárító rendszer lézere!

- Akkor miként sikerült legyőzni?

- Úgy, hogy amikor már nagy pusztításokat hajtott végre Tripsziben, akkor Tripszi egy levált darabja meglehetősen közel haladt el mellette, s ezen darabot véletlenül eltalálta a mi lézersugarunk is, és ezen darabka sok vizet tartalmazott! E sok víz a lézer hőjétől azonnal elpárolgott, eközben a gőzsugár váratlanul jócskán meglökte az el nem párolgott anyagdarabot, az így irányt változtatva pedig egyenesen nekicsapódott a támadó gépezetnek! S hozzá olyan szerencsésen, hogy tönkretette annak egyik legfontosabb részegységét. Nem nagyon, de annyira igen, hogy egy időre használhatatlan legyen, s így a gép egyszerűen nem kapott több energiát. S meg sem javíthatta magát, mert bár képes volt erre, de mi előbb értünk oda, s elfogtuk. Elmondható hát hogy fantasztikus véletlenek játszottak kezünkre, hogy el tudjuk fogni, ha ezen véletlenek közül egy is nem történik meg, akkor már rég halottak volnánk mind! Mert nem a lézerünk győzte le, arra az alkalmatlan volt!

- Eszerint rosszabbak a kilátásaink mint gondoltam!

- Igen. Sőt, még mindig nem mondtam el minden rossz hírt! Mert nemcsak arról van szó, hogy úgy általában bárki megtámadhat minket a jövőben. Ugyanis a gépezetet nem semmisítettük meg, csak leblokkoltuk. Ám tudd meg Pinkala, hogy ez a gép majdnem olyan fokú értelemmel rendelkezik mint mi magunk, és sikerült ki is faggatnunk. Megtudtuk, hogy egy régi, mára már elpusztult emberi civilizáció készítette. E nép amiatt pusztult el, hogy bolygójukon háborúzni kezdtek az emberek egymással. De nem úgy ahogy szokták: az ő világukon minden hatalom a férfiaké volt. A nőket rabszolgasorban tartották, azzal, hogy agyukba a fájdalomközpontba beültettek egy kis bigyót, ami megfelelő rádiójelre azt ingerelte, iszonyú fájdalmat okozva a nőknek! Így tudták a nőket büntetni. Aztán a nők mégis fellázadtak, és bár hihetetlen, de úgy tűnt hogy győznek is! Akkor vetették be ellenük ezeket a szerkezeteket a férfiak, amiket úgy neveztek hogy „Sárkány”. Azt a parancsot kapták, hogy pusztítsanak el minden nőt! S e „sárkányokat” úgy építették meg, hogy képesek legyenek a világűrben is mozogni, mert már voltak űrbázisaik a naprendszerük többi bolygóján is, sőt, már a hipertéri közlekedést is ismerték. Na és hát ezek a gépezetek neki is kezdtek a nőirtásnak, és a nők alig-alig tudtak csak védekezni ellenük. Néhány gépezetet megsemmisítettek ugyan valami számkra ismeretlen praktikával, jórészt azonban tehetetlenek voltak velük szemben. Végezetül úgy gondolták, talán az segít majd ha elpusztítják a férfiaknak azt a támaszpontját, ahonnan ezeket irányítják! Ez nehezen bár de sikerült nekik. Hanem e gépezetek ettől nem álltak le, tették tovább azt amit a programjuk előírt nekik, pusztították a nőket, végül ki is irtottak minden nőt! Holott szerintem a vége felé már a férfiak is szerették volna leállítani őket, de ez nem sikerült nekik, mert már nem volt mivel, nem volt támaszpont, ahonnan megfelelően kódolt parancsot küldhettek volna nekik! Na és hát gondolhatod Pinkala, a férfiak nők fölötti végső győzelme mivel járt: az egész nép kihalt, mert nők nélkül nem tudtak szaporodni!

De néhány gépezet megmaradt. S ezek amikor érzékelték hogy a naprendszerükben nincs már élő nő, nekiindultak hogy járják a világűrt, nők után kezdtek kutatni, hogy azokat is megöljék, hiszen a parancs úgy szól, hogy *minden* nőt meg kell ölniük! És amikor ez a gép messziről szemügyre vette Tripszit, látta hogy a levelein igen sok a nő, sőt, kizárólag nők vannak itt, férfiak nincsenek is! S ekkor megtámadott minket. És várható hogy akármikor belefutunk még egy vagy több ilyen örült nőgyűlölő masinába!

- Iszonyú! És akkor már biztos nem lesz szerencsénk!

- Úgy van.

- És megpróbáltatok rájönni a gyenge pontjára, a konstrukciója kielemezésével?

- Ennek egyszerűen nincs gyenge pontja! Legfeljebb az, hogy mi történik ha elfogy az energiája. Csakhogy fúziós reaktor hajtja, ezt akármikor újra is töltheti a csillagközi térből összeszedett hidrogénnel, teljeskörű az önjavító mechanizmusa, majdnem emberi értelemmel bír, továbbá a fontosabb belső részeihez hozzá se tudunk férni, olyan erős páncél védi valami ismeretlen anyagból! Nem tudjuk elvágni semmivel sem! Képzeld, még a lézersugár sem fogja! Metallurgusaink véleménye szerint ez valami szupernehéz elem, s ezt támasztják alá a fajsúlyvizsgálatok is. Tehát ennek a gépnek egyszerűen nincs gyenge pontja, tulajdonképpen csak egy kis vezeték szakadt szét benne amikor Tripszi darabja megsebesítette, s ezt egy-kettőre kijavította volna ő maga is, ha nem vagyunk olyan gyorsak, hogy előbb érünk oda! De ilyen balesetet nem okozhatunk sem neki sem másik ilyen gépnek a jövőben, mert ha szándékosan irányítunk feléje anyagdarabokat, azt észreveszi, és vagy kitér előlük, vagy megsemmisíti azokat! Ez egy tökéletes pusztító gépezet!

- Akkor most halljuk hogy mi a javaslatotok! Mert azt mondtad hogy végül is van valami ötletek!

- Van. Bár nagyon sovány. Ez pedig arra épül, hogy mert úgy tűnik technikailag egy efféle lehetetlen legyőzni, emiatt pszichológiai eszközöket kell bevetni ellene. Vagyis, ezt a gépet nem nimfák készítették hanem emberek, s az emberek közül is férfiak. E gép gondolkodása tehát az emberek, közelebbről pedig a férfiak gondolkodását képezi le. Ebbe pedig beleértendő a hadviselési stratégiája is. Úgy vélem tehát, hogy sehogy másképp nem készülhetünk fel az efféle gépek jövőbeli támadásai ellen, csak ha a lehető legjobban megismerjük a férfiak gondolkodását, mert akkor lehet reményünk rá, hogy rájövünk, miként készítették ezt és a többi ilyen gépet! Úgy vélem ugyanis, hogy néhány részletkérdéstől eltekintve mi nimfák már magasabb technikai szinten állunk mint e gép hajdani készítői, de hiába okoskodtunk, nem jöttünk rá arra, hogy ismereteiket a férfiak miként rakták össze e pusztítóeszközzé! Ennek az lehet az oka, hogy a mi eszünk egyszerűen nem a pusztításon, nem a vadságon jár örökké! Pedig e gép is biztos férfimód gondolkodik, a férfiak gondolkodását kiismerve tehát valószínűleg rájövünk arra is, hogy egy ilyen gép cselekedeteit miként jósolhatnánk meg előre! Javaslatom lényege tehát a következő: Le kell szállni egy emberek által lakott világra, kiválasztani egy teljesen átlagos barbár férfit, azaz, annyiból azért ne legyen átlagos hogy legyen minél vadabb, igazi barbár, aki emberben a legjobban hasonlít e pusztítógéphez, ezt fel kell hoznunk ide Tripszibe, s itt alaposan megvizsgálni az agyát! E vizsgálathoz természetesen nem kell őt megölnünk, mert álmában is tökéletesen végrehajtható. Egyben genetikai mintát is kell vennünk tőle, hogy sejttenyészetben vizsgáljuk a férfiagegy kialakulását részleteiben. S ha majd így már jól ismerjük a gép készítőinek gondolkodását, akkor már nagyobb lesz az esélyünk e gépek ellen is!

- Miként?

- Akár úgy is, hogy olyan gépeket készítünk, melyek erősebbek mint az ellenségeink, de minket szolgálnak, s az a dolguk hogy efféle gépeket, „sárkányokat” öljenek!

- Most nem tudnánk ilyen gépet csinálni?

- Biztos hogy nem. Felszerelhetjük ugyan erősebb fegyverekkel, de az nem sokat ér, mert fejlett intelligenciát kell adnunk neki, hiszen a pusztítógépnak is az van, márpedig mi nimfák csak olyan gondolkodást tudnánk leképezni elektronikus alapra, ami a sajátunk, tehát nimfagondolkodás, de mert mi nem szoktunk pusztítani, mert az ellenszenves nekünk, emiatt a mi gépünk szükségszerűen hátrányban lesz azzal a másikkal szemben, ami lelkiismeretfurdalás nélkül, sőt, nagy gyönyörrel pusztít! Tehát: keressünk egy alkalmas barbárt!

- Jó. - sóhajtott Pinkala. - De hol?

- Nekem az az ötletem, hogy menjünk ehhez a szülőbolygónkra, a Földre. Ennek számos előnye van: a legutolsó vizsgálataink szerint még nem nagyon fejlett a technikájuk, tehát nem veszélyesek ránk, továbbá állandóan harcolnak egymással az ott élő emberek, vagyis eszük a pusztításon jár, s nekünk épp ez kell, valamint mi nimfák mert ott alakultunk ki, emiatt az ottani baktériumok és egyéb életformák sem veszélyesek ránk! Irány a Föld!

A nimfakirálynő megint sóhajtott egyet.

- Bevallom, nem bízom a sikerben... de mert jobbat én sem tudok... hát csináljátok! Keressetek egy barbárt! Irány a Föld!

2. fejezet

Jancsi, a kanász

Csóri² kanász a dombon
játszik a botjával,
Ne menj arra kisleány,
megfogja szoknyádat!

Nem fogja meg a szoknyám,
elszaladok tőle,
Azért a kis malacot
ellopom előle!

Ezt a dalt dúdolgatta Jancsi, a kanász, miközben az Ural hegység lankás, nyugati lejtőin őrizte a disznók jókora kondáját. S bár ez vidám nótá volt, de Jancsi bezzeg nem volt vidám, tudniillik igencsak nősülhetnékje volt, de hát ki megy hozzá, ugyan melyik lány, egy kanáshoz?! Mert bár a magyarok népe ismerte és szerette a disznóhúsit, de a kanások a legmegvetettebb foglalkozást űzők közé tartoztak. Már amiatt is, mert egy kanásznak ritkán volt lova! De minek is az neki, amikor a disznókat többnyire nem a síkságokon legeltetik, hanem a tölgyesekben, a sűrű fák közt, hogy a makkon jó kövérre hízzanak, ott meg nemigen lehet lovagolni!

S a kanások szegények is. Egy jó ló pedig nagy érték... Lám, Jancsinak is legföltettebb kincse nem a lova ami nincs is neki, nem az íj, ami van ugyan de minek, és igazán nem remekbe szabott darab, hanem legnagyobb kincse a kanászbaltája, pompás, csillogó-villogó darab, ez viszont kell is neki, ez munkaeszköze, mert megtörténik bizony hogy egy megvadult kan nekiront a kanásznak, aztán ha a kanász nem bírja a baltával kupán csapni úgy, hogy elmenjen az kedve az állatnak az erőpróbától, akkor megnézheti magát mert már vége is!

S egy jó éles vasbalta nagy érték, de ettől még senki nő nem lesz Jancsi felesége... Lám, a dal is azt mondja hogy a lány elszalad a kanász elől! Sőt, mit mond: hogy a kanász *csóri*, tehát szegény! És mivel játszik a kanász? Hát kérem, a botjával! De e *bot* szó a dalban nem fabotot jelent, nem holmi pálcikát, hanem azt ami a kanász lába közt lóg, tehát a férfiasságát! Mert már a dal kitalálói is tudták, hogy egy kanásznak a botjával nemigen játszanak menyecskék, csak a kanász maga! Hej de szomorú is bíz ez! De jó lenne nagy gazdagságra szert tenni, hatalmas úrrá válni, szerezni egy tündérszép feleséget...

S amint ezen álmélkodott Jancsi, egyszercsak bár fényes dél volt, de valami irdatlan akármilyen elsötétítette az eget. Valami kolosszális korong... bár mintha holmi ágszerűségek is kinőttek volna belőle...

Jancsi álmélkodott. Elképedve pislogott felfelé, bár ez nehéz volt, mert irdatlan szélroham támadt. E szélrohamot természetesen az okozta, hogy Tripszi leereszkedett egészen a Föld talajának közelébe, a törzse legalja mindössze kétszáz méterrel volt a talaj fölött, ennél lejjebb igazán nem mehetett, mert nekiütközött volna valaminek. A talajra meg végképp nem nehezedhetett rá teljesen, mert nem akart senkit agyonnyomni, aztán meg az sem biztos hogy elbírt volna őt a Föld kérge, hiszen az egész Tripszi kétszer olyan magas volt mint maga a Földgolyó! Igaz hogy szellős építésű, nem tömör gömb, de hát mégsem jó belegondolni, mi lett volna az eurázsiai kéreglemezzel, ha Tripszi nem alkalmazza antigravitációs csodáit, és teljes súlyával ránehezedik!

---

² Csóri = szegény.

Így azonban csak a közelébe ereszkedett, elsuhant a keleteurópai síkságon kissé nyugatra, s mert törzse jócskán kilógott a sztratoszférából, s mert sok tucat kilométer volt e törzs kerülete, így rengeteg levegőt tolt közben maga előtt, s okozott a sötétség mellé akkora vihart, hogy olyat nem sokan éltek át még!

Hogy Jancsi kissé magához tért ámulatából, azt épp a vihar okozta, mert nem volt ideje hűledezni, elég gondot okozott neki az is, hogy a ruháját a szél le ne szaggassa. S bár a vihar nem tartott soká csak vagy két órát, de mire véget ért, azt láthatta hogy fák hevernek mindenfelé tövestül kicsavarva, disznóinak jelentős része eltűnt, amelyik nem tűnt el, az pedig számos sebből vérzik, de ez még a jobbik eset, mert némelyik meghalt: rázuhant egy fa, vagy menekülés közben beesett valami gödörbe, és kitorpte a nyakát. Volt amelyik lábait törte, ezt Jancsi vágta fejbe a baltával, hogy ne szenvedjen.

A nimfák igyekeztek óvatosak lenni, s ez lett belőle. Mi lett volna ha nem igyekeznek! Hiába, Tripszi egyszerűen túl nagy, a világűr végtelen térségeihez méretezték, nem felszínközeli repdeséshez.

Holott Jancsi és a Jancsi közeli vidék még kifejezetten jól járt. Mert aztán Tripszi megállapodott, s amely pont fölött törzsének alja lebegett mint valami sötét korong, nos, oda napokig nem jutott el semmi napfény!

Onnan ahol Jancsi állt, láthatta is Tripszit. S nem juthatott eszébe más, csak ez:

- Ez egy égigérő fa!

Azt nem látta hogy a fa nem ér a talajig. Ugyanis nagyon messze volt tőle Tripszi. De ez annyiból jó is volt neki, hogy így legalább láthatta hogy ez fa, mert láthatta nem is egy gigászi ágát, sőt, a nagyobbacska leveleit is, amik a rajtuk elhelyezkedő műanyagburkolat miatt vakítóan csillogtak, s emiatt nem is annyira levélnek, mint inkább gyümölcsnek tetszettek. Ha közelebb állt volna meg Jancsihoz Tripszi, akkor nem érzékelte volna a fiú hogy ez egy fa, mert nem látta volna törzsnek a törzset, csak valami végtelenhosszú falnak, vagy feje fölött lebegő korongnak.

Most azonban látta hogy ez egy fa, égigérő fa, és ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy közelebről is megnézegetse.

Elhatározta, hogy elmegy oda. Miért is ne?! A kondából úgyis csak hírmondó maradt. S amilyen igazságtalanok az emberek, úgyis ráfognák hogy az ő hibája ez, holott dehogyis az ő hibája, ugyan ki számíthatott arra, hogy hirtelen leereszkedik egy nagy fa az égből szinte a feje fölé, és megriasztja az állatokat!

Nem habozott, rakott egy óriási tüzet, ezen megsütött annyit a megdöglött disznók húsából, amennyit csak elbirt, mindezt bepakolta a tarisznyájába, sőt, másik, még nagyobb tarisznyát is fabrikált egy disznó lenyúzott irhájából, ezt is megtömökdte sült hússal, majd a vállára vetve azt, elindult csak úgy gyalogosan az égigérő fa felé. Izzadt ugyan a sok elemózsiától, de más nem tehetett, mert nem tudhatta, hogy merre talál útközben valami ehetőt. És közben egyre az a gondolat dobogtatta a szívét, hogy talán útközben rálel valami szerencsétlen kislányra, akire rádőlt egy fa, nem bír kikászálódni alóla, ő segít neki, a kislány erre boldogan lesz a felesége... vagy ha nem, hát legalábbis együtt hál vele egyszer-kétszer! Végül is nem lehet véletlen hogy az a kifejezés hogy „hálás valakinek”, az tartalmazza a „hál” szót! Ha egy nő kellően „hálás” valakinek, az azt kell jelentse hogy „hál” is vele!

Látható hogy Jancsi kissé filozofikus alkat lehetett, de ez sem volt véletlen. Nem volt egy nagy észember, de hát naphosszat más dolga sem volt mint hogy a konda mögött ballagjon, így közben volt ideje bőven ezen meg azon gondolkodni.

Jancsi tehát épp azt tette amit akár a legmodernebb, legfelvilágosultabb kamaszok is Jancsi után vagy kétezer esztendővel: álmodozott. De közben szorgalmasan igyekezett előre, ami annál nehezebb lehetett, mert arrafelé útnak még csak halvány nyoma sem volt.

Sőt, haladása közben rá kellett döbbsennie, hogy - jelképesen szólva - nagy fába vágta a fejszét: az égigérő fa ugyanis irtózatossan messze van! Már bő tíz napja menetelt, s még mindig ugyanolyan messzinek látszódott a fa mint kezdetben. Még alig-alig tűnt csak vastagabbnak a törzse! S ettől csak-csak felsejlett agyában a gondolat, hogy ez valóban valami bődületesen nagy fa lehet! Különben is: hiszen nem is látja a tetejét!

De nem adta fel. Ő igenis elmegy oda, és megnézi közről! Mert lesz ami lesz, de ha túléli, ez olyan élmény lesz, hogy még az unokáinak is büszkén mesélhet róla!

Mire odaért a roppant „fa” közelébe, eltelt egy teljes hónap is, s már igencsak elfogyott minden ennivalója! Na de szerencsére jó helyre jött, mert épp a fa legközvetlenebb közelében élt egy király. Mondhatni, majdhogynem a király feje fölött lebegett az égigérő fa.

Az hogy „király”, természetesen nem úgy értendő mint a sokkal későbbi korokban. Hiszen emlékszünk még mi magunk, ezen igaz történet olvasói is olyan mesékre, hogy „ment a szegénylegény, aztán találkozott a királlyal, aki kint ült a tornácon és a juhait számlálta...”, nos efféle király volt ez a király is! Mert e mesék e hajdani korból származtak még, amikor egy király lényegében nem volt más, mint egy gazdagabb törzsfő! S az bizony valóban megszámlolta néha a juhait és egyéb állatait, de főleg a lovait! Csak annyi volt a különbség, hogy Jancsi királya nem a tornácon ült, merthogy háza sem volt, hanem a sátra bejárata előtt. És nem volt koronája sem. De látszott hogy ő a király, mert olyan díszes gúnyában volt.

S mert akkoriban majdnem mindenki király volt aki legalább két-háromszáz embernek parancsolt, emiatt egy király természetesen ismerte minden alattvalóját, s így rögvest rádöbbsent a felséges úr, hogy Jancsi nem az ő népéből való! Kérdezte is hogy ki fia-borja!

- Én felséges uram azért jöttem hogy megtekintsem közről is ezt a roppant csodát! - bökött hüvelykjével Jancsi a feje fölé, az égigérő fa irányába.

- No ha azért jöttél akkor épp jókor jöttél és jó helyen jársz, mert tudd meg hogy e nagy fa lakói igazi tündérek, még repülni is tudnak, s épp azért jöttek hogy valakit közülünk felvigyenek a fára ahol ők laknak, de nem ám akármik, mert szigorú feltételei vannak ám annak hogy ki mehet fel a fára, vizsgálgatnak bennünket mindenféle bűbajos módszerrel, s eddig még nem akadt olyan anyaszülte ember, aki megfelelt volna az ő magas mércéjüknek! Holott hej de jó lenne az, mert azt mondták nekem, hogy ha lelnek a népemből alkalmas embert, akkor hálából adnak nekem egy bűvös almát, amitől rögvest egészséges leszek, mert látod fiam öreg vagyok már, és számos kórság gyötör! Még mondtam is mindenkinek hogy aki megállja a próbát s felviszik oda, s így szerez nekem csodaalmát, annak ha visszatér odaadom a lányomat feleségül, de hát eddig nem volt szerencsém ehhez, mert úgy látszik olyan hitvány népnek vagyok a királya!

No, Jancsi se volt rest, s így válaszolt e beszédre:

- Egy életem-egy halálom, biza' én is megpróbálom hogy feljussak király uram!

A király nem is kérette magát, vezette Jancsit egyenesen Etelkához, mert a nimfák közül természetesen Etelka volt a „barbárszerző” program fő szervezője és irányítója. Etelkát megpillantva Jancsi szíve hevesen kezdett el dobogni, mert ilyen gyönyörűséges nőt még sosem látott. De természetesen nem mert kezdeményezni! Ehelyett igyekeztén udvariasan beszélni, így köszönt:

- Adjon isten jó napot fenséges királykisasszony! Nem tudom minek szólítsam, királykisasszonynak vagy minek, hát én már csak így tisztelem! Engem pedig Jancsinak hívnak.

- Etelka a nevem.

- És a felséges apját minek hívják ha nem sértem meg a tudakozásommal? Csak amiatt kértem hogy ha látom, szólíthassam valamiképpen, mert nehogy megsértődjön!

- Nekem Jancsi nincs apám.

- Aha, árva szegény! - értette meg rögvest a maga fogalmai szerint a közlést Jancsi, s mert nem szeretete volna a téma erőltetésével akár elbúsítani, akár megharagítani Etelkát, emiatt nem is beszélt tovább erről.

- Én fenséges királykisasszony szeretnék feljutni e csodafára, akár szolgálónak vagy akár-minek is!

- Jókor jöttél, mert boldogan felfogadlak, de csak ha megfelelsz a próbán! Tehát mindenekelőtt gyere velem - vezette el egy kis úrkomphoz Jancsit - ülj ide be, aztán el kell hogy végezzünk egy csomó vizsgálatot rajtad!

A vizsgálatok sokáig tartottak. Nemcsak egészségügyi vizsgálatok voltak ugyanis, de olyanok is, amelyek Jancsi reflexeit tesztelték, IQ teszt is volt, vizsgálták az asszociációs memóriáját, ami azt jelenti hogy miről mi jut Jancsi eszébe, akár úgy hogy egy tintapacaszzerű képben mit vél felfedezni, akár úgy hogy mondanak neki egy szót, s erre rá kell vágnia az első fogalmat, ami eszébe jut.

De már itt is kiderült Jancsi különleges érdeklődési köre. Mert alig mondta ki az első egyszerű szavacskát Etelka, hogy „pálca”, Jancsi elpirult és nem szólt.

- No, ki vele, mi jut erről az eszedbe!

- De hát azt mégse mondhatom ki!

- Miért nem?

- Mert nem illik.

- Na de hadd halljuk, mert másképp nem viszünk fel a fára!

- Na jó, de te akartad azt királylány!

- Szólíts csak Etelkának.

- Jól van Etelka!

- Tehát mi jutott az eszedbe?

- Hát a faszom, na, ha annyira tudni akarod! Hiszen a pálca, az bot, a bot meg az ami ott lóg ni!

- Jó, akkor folytassuk tovább! Dinnye!

- A tököm, no! - pirult Jancsi megint.

- Pikkely! - mondta Etelka.

- Szőr! - vágta rá Jancsi.

- Szőr.

- Bunda!

- Bunda.
- Nuna.
- Az mi? - kérdezte Etelka.
- Hát az a szőr, ami ott lenn van a lábad közt! - mutatta Jancsi.
- Tévedsz, mert nekem nincs ott szőröm.
- Nincs?! - ámult a fiú.
- Nincs. Valaha régen az őseinknek volt, de azután megszüntették, mert felesleges.
- Na hát!
- Úgy van pedig. Na menjünk tovább. Barlang!
- A nők lyuka, hehehe!
- Sötétség.
- A dugás, hehehe, mert azt szoktak éjszaka!

S ez szinte minden szónál hasonlóképp ment, mert alig akadt fogalom, amiről Jancsi ne rögvest a közösüléssel kapcsolatos objektumokra és cselekvésekre asszociált volna. Szinte mindenről „az” jutott az eszébe!

Ezután megtanították egy kis komputerjátékra, ami elég hamar sikerült is Jancsinak, s ez lövöldözős játék volt, és Jancsi bámulatos eredményt ért el vele, iszonyatos ritkítást rendezett semmi perc alatt a videofigurák közt, és nagyon élvezte. Annyira, hogy alig akarta abbahagyni, könyörgött hogy hadd folytathassa még! De a nimfák kegyetlenek voltak, és kikapcsolták azt.

Sok más tesztet is elvégeztek vele, s ezek összesítéseként kiderült, hogy Jancsi alkalmasnak tűnik a számukra.

Nem is haboztak, s máris vitték fel a fára, ahol is a hetedik ágon külön a számára berendeztek egy szobát. Etelka is odaköltözött mellé, mert nem hagyhatta magára, hiszen Jancsi itt semmit nem ismert még. S hogy Tripszi ne okozzon bajt a földieknek, vissza is repült a világűrbe. Előtte azonban a szavatartó nimfák odaadták a királynak a gyógyító almát.

Idefent Jancsi nem győzött álmélkodni. Minden teli volt a számára roppant csodákkal! Például hogy a nagy folyosóknak nem volt oldaluk és mennyezetük, mert a keresztmetszetének egész belső körvonalán lehetett járni, s ilyenkor az ember feje mindig a folyosó középvonala felé mutatott, sokszor tehát úgy látta Jancsi hogy a szembejövő illető fejjel lefelé lóg és lépked a folyosón! Meg aztán az sem volt épp megszokott a számára, hogy a nimfák, akiket ő persze embereknek tartott, pontosabban tündérlányoknak, ők leggyakrabban teljesen pucéron éltek, mert minek is ruha, amikor Tripszi egész belsejében pont a legmegfelelőbb számukra a hőmérséklet! Ruha tehát inkább csak akkor volt rajtuk ha valamiért muszáj volt, s ez leggyakrabban az az ok volt, hogy vagy valami a bőrt könnyen lehorzsoló munkát végeztek, vagy valamit magukkal akartak vinni, s ehhez jól jött ha van zsebük. Ezekből természetesen ruháikon számtalan zseb volt, vagyis egy nimfa ha nem pucér volt, akkor úgy nézett ki mint aki afféle overallban van. A ruhás nimfák tehát leginkább munkaruhás szerelőnek tunktek volna egy Jancsihoz képest modernebb korból származó szemléelő számára.

Elképesztette őt megannyi találmány, például a számítógép is, melynek képernyője és a mikrofonok jóvoltából bárki bármely másik nimfával beszélgetést folytathatott. Mutattak neki

filmeket is, hallgathatott zenét amihez nem kellett zenekar, és kedvére fürödhetett a legkülönbözőbb hőfokú medencékben, mert a jeges vizűtől kezdve a majdnem hetven fokosig mindegyik megtalálható volt Tripsziben valahol, általában nem is egy helyen. De akadtak igazi tavak és folyók is a nagyobb leveleken.

Megmondták azonban Jancsinak, hogy szigorúan tilos a fákról akár egy kis gallyacskát is letörni! Azt hogy miért tilos, hogy e fák tulajdonképpen ők maguk a nimfák, csak más alakban, ezt nem mondták meg, mert tartottak tőle hogy Jancsi úgysem értené. Jancsi természetesen engedelmeskedett nekik, nem mert ő tenni semmit a tündérlányok engedélye nélkül!

Tiszta sor volt előtte hogy ezek irtózatossá válhassanak. Hogy is ne lennének azok, amikor nem is öregednek! Hiszen kizárólag fiatal látott a körükben, elvértve látott csak nagynéha egy-egy majdnem középkorút! De igazi öregbet biztos hogy soha. Nem is láthatott: a nimfák az öregedés legcsekélyebb jelére rögvést vagy fává alakultak, vagy bebújtak egy másik fa levelébe, megtermékenyíteni azt. Kényelmes népség voltak, és nem óhajtották elviselni az idős kor terheit.

Nagyon jól élt itt Jancsi, mert a vizsgálatok amiket végeztek rajta, nemcsak fájdalmasak nem voltak a számára, nemcsak nem voltak unalmasak, de a legtöbbről azt sem tudta hogy elvégezték rajta, mert vagy csak annyiból állt a számára hogy például megkérték, haladjon végig egy üvegfolysón, aminek falai mögött fura fények villództak, vagy eleve álmában végezték el azokat. Rossz élményei tehát nem voltak, annál több jó: mert például néhány egyszerű orvosi vizsgálatot végeztek el rajta az első nap, s ezek végeztével, amikor még nem volt húsz órája sem odafent, és szinte a nyála csorgott, úgy nézte sóvárogva Etelka meztelen bájait, ekkor nagy vágyakozását látva Etelka megkérdezte tőle:

- Ha akarsz tőlem valamit, miért nem mondd ki?!

S erre Jancsi szívében nagy reménység buzgott fel, s így szólt:

- Légy az enyém, tündérlányom!

Bár Etelka nem volt sem tündér, sem királynő, de gyakorlatias nő lévén nem is törődött azzal, miket gondol Jancsi amíg úgy viselkedik ahogy az nekik megfelel. Ellenben mert most hogy volt rá mód, ő is nagy vágyat érzett az egyesülésre, habozás nélkül megragadta az alkalmat és Jancsi férfiasságát, és...

És nagyon tetszett neki ami akkor történt! Mert bár a nimfák nem muszáj hogy férfikkal háljanak, de nagyon szívesen megteszik ha van erre mód, erre szinte genetikaileg vannak kondicionálva. És emiatt nemcsak Etelkával, hanem rengeteg más nimfával is hálhatott Jancsi, és Etelka cseppet sem volt féltékeny. És Jancsi egyszerűen rá kellett döbbenjen, hogy eddig bár ő nagyon sóvárgott a nemi örömekre, s azt hitte hogy párját ritkítóan férfias férfi, mert korábbi facér magányában míg kanász volt naponta akár hétszer-nyolcszor is magához nyúlt hogy a vágyait csillapítsa, de most egyáltalán nem tűnik soknak férfiúi képessége e megveszekedett nőkhöz képest, sőt, még a legminimálisabb mértékben elégségesnek sem, mert ezek hihetetlen hogy mennyien vannak, és ha csak egyetlenegyszer van mindegyikkel, akkor sem képes ellátni kicsinyke hányadukat sem! Csak jönnek és jönnek, és bizony az ő képességei nagyon is végesnek tűnnek! Holott megteszi ami tőle telik, az első nap képes volt tizennyolcszor, s ezután még egy jó hétig naponta tízszer-tizenkétszer, de hát mi az e sokezer nőnek...

Jancsi tehát ott élt fenn Tripsziben, s vizsgálgatták őt a nimfák jó három hónapon át. A nyelv nem okozott gondot, mert azt a nyelvet amit Jancsi beszélt, megtanulták az okos nimfák még amikor odalent vártak egy alkalmas jelöltre. Egyszerűen mindegyikük megtanulta ezt,

könnyen ment nekik, mert annyira intelligensek, a legostobább nimfa is megtanul bármilyen emberi nyelvet egy hét, legfeljebb tíz nap alatt egészen kiválóan. S így mindegyikük megtalálta a maga számítását, a nimfák is ami Jancsi agybiológiáját illeti, és Jancsi is mert jól élt úgy evés-ivásban mint a férfúi örömeiket illetően! De hát minden jónak vége szakad egyszer, s a nimfák már azt fontolgatták hogy visszaviszik Jancsit, mert már lényegében mindent megvizsgáltak rajta amit akartak - amikor bekövetkezett a baj!

Természetesen Jancsi okozta. Jancsi, és az ő barbár kíváncsisága.

Úgy esett ugyanis a dolog, hogy a nimfák alapvetően békés lények, és szinte a naivitásig gyanútlanok, amíg valaki komoly okot nem szolgáltat a számukra a gyanakvásra! Igazi ártatlan naivák! S mert Jancsi annyira engedelmes báránykájuk volt az első pillanattól kezdve, emiatt semmit nem titkoltak el előle, ha nem mondtak neki el valamit, annak legfeljebb az volt az oka hogy úgy vélték, meg sem értené szegény tudatlan barbár, vagy ha megértené is, de napokig magyarázgatnák neki a témát, s ez felesleges fáradság nekik a nimfáknak, Jancsit meg úgysem érdekelné. Tehát nem a titkolódzás volt a szándékuk. De annyira nem, hogy még ürsétára is többször elvitték Jancsit, mert azt sem akarták eltitkolni előle hogy az hogy megy, ellenben úgy vélték, ez szórakoztathatja őt. És valóban, Jancsi nagyon élvezte azt!

A nimfák tehát a fenti okokból azt sem tették meg, hogy bezártak volna bármi helyiséget Jancsi elől. Ez amiatt is súlyos bonyodalommal járt volna a számukra, mert ők egymás elől sem szoktak semmit bezárni, s meg sem fordult a fejükben hogy külön Jancsi számára valamiféle zárat készítsenek! Tehát egyszerűen megmondták neki hogy az egyik helyiségbe, mely ráadásul épp azon az ágon volt melyben Jancsi is lakott, oda Jancsi be ne lépjen! Máshova mehet, de oda nem!

Ennek pedig nem más volt az oka, mint hogy ott tárolták a foglyul ejtett és leblokkolt ellenséges támadóeszközt. A nimfák azt hitték, Jancsi természetesen e tilalmat is éppúgy tiszteletben tartja, mint hogy ne tördösse a fák ágait.

Ezt hitték a nimfák, s ebből meglátszott hogy valóban nem ismerték az emberek gondolkodási módját, rájuk is fért hát hogy most azt tanulmányozgassák kissé! Az emberek számára ugyanis cseppet sem egyforma jelentőségű minden tilalom! Jancsi magától értetődően betartotta a faágtördelési tilalmat, annak ellenére hogy ő maga is gyakorta megtette még kanászként hogy valami gyümölcsfáról letörjön egy gyümölcsdús ágat, magával vigye, s arról csemegézzék, miközben a kondát hajtja. Itt a nimfák közt mégsem tette. Valószínűleg megtette volna ha nem szólnak neki előre, de mert szóltak, nem tette meg. S amiatt nem tette, mert úgy fogta fel, hogy itt minden a tündérkirálynőé, aki persze hogy morcos lenne ha kárt okozna! Ezt megértette, mert ez belefért a gondolatvilágába. Nem kellett más a megértéshez csak hogy bele-gondoljon, hogy hát hiszen ha volna neki egy szépséges kertje, akkor ő sem szeretné ha a vendég letördösné a gallyakat!

E tilalmat tehát betartotta, nem azért tartotta be mert könnyű volt betartani, annyira ámul itt mindenén, úgy megilletődött hogy a nagyon nehezebbre eső tilalmakat is betartotta volna, amiatt tartotta be tehát e tilalmat mert átlátta az értelmét!

Egészen más volt azonban a helyzet azzal a tilalommal, hogy be ne menjen abba a bizonyos szobába. Ennek nem látta az értelmét, nem is láthatta mert nem mondták meg neki. E tilalom öncélúnak tűnt. S amely pillanatban Jancsi meghallotta, attól kezdve állandóan az járt az eszében, hogy ugyan miért is nem szabad neki oda bemennie?!

Ez a gondolat kínozza éjjel-nappal. Mármost úgy érte az éjjelt hogy amikor már fáradt volt és aludni készült, mert Tripsziben állandóan nappal volt. De e gondolat kínozza, gyötörte, lassan már semminek nem tudott igazán örüdni, mert másra sem bírt gondolni!

Valószínűleg sokkal jobban jártak volna a nimfák, ha egyszerűen egy másik ágra rakják Jancsit lakni, s nem arra, ahol a harci gép is volt. De oda rakták, csak mert így kényelmesebb volt Etelkának, aki idejét megosztotta Jancsi és a harci masina tanulmányozása közt. Célszerűnek látta ha két vizsgálati objektuma közel van egymáshoz. Holott ha Jancsi néhány ezer kilométerrel távolabb lakik, észébe nem jutott volna hogy ő elmenjen épp ide, soha ide nem jutott volna, s nem kellett volna őt figyelmeztetni sem!

De így végül arra a meggyőződésre jutott, hogy oda neki azért nem szabad bemennie, mert ott valami olyan csodálatos gyönyörűség rejtezik, amit valamiért nem akarnak megmutatni neki! Talán attól félnek hogy ellopja! Hiszen annyit hallani ilyesmiről: csodaszép ékkő, vagy holmi mágikus tárgy, például varázspálca, láthatatlanná tevő sipka, hétmérföldes csizma, vagy akármi...

Jancsi megfogadta hogy éppencsak bekukkant egy kissé, hogy lássa mi van ott, de el nem lop onnan semmit! Ő nem olyan, ő nem egy tolvaj! De látni, azt joga van! Igenis van hozzá joga, mert abból hogy megnézi, abból semmi kára nem származik e kedves tündérlányoknak!

S így amikor egy időre nem figyeltek rá, nem foglalkoztak vele, elsétált az ajtóhoz. Már az is az itt őrzött tárgy fontosságát jelezte, hogy egyáltalán ajtó mögött tárolták. Amennyire Jancsi megítélhette, furcsamód kevés ajtót látott az éjgigő fában.

Rátette a kezét a kilincsre, s a szíve hevesen kezdett verni. Egy darabig még habozott, de a kíváncsisága végül erősebbnek bizonyult az óvatosságánál s az engedelmesség parancsánál, és benyitott oda. Majd, hogy észre ne vegyék hogy tilosban jár, gyorsan be is csukta maga mögött az ajtót, mielőtt még akár csak körbepillantott volna.

Ezután nézett csak körbe, s amit látott, az igazán csak a legnagyobbmértű csalódással töltötte el! Mert valami lélegzetelállító szépségre készült el, ehelyett csak egy meglehetősen nagy méretű, de szinte teljesen üres szobát látott, aminek a közepén egy mintegy húsz méter hosszú, nagyjából téglatest alakú fura tárgy hevert, s körbe a falak mentén mindenféle titokzatos szerkentyű, karokkal, gombokkal, képernyőkkel, de nem félt ezektől, mert már megszokta hogy némely helyiségben akadnak a tündéreknél effélék. És azt hitte a közepén heverő nagy valami is a tündéréké, s e tévedése még érthető is, mert senki nem mondta neki hogy lenne itt bármi amit nem a nimfák készítettek, ráadásul e tárgyból hét vastag kábel vezetett a szoba hét műszerpultjához. Volt a szobában különben még több műszerpult is, de e hetet kötötték csak össze a géppel. Az összeköttetésnek különben komoly oka volt: egyrészt a nimfák komputeri így tanulmányozták, már amennyire tudták, e gép felépítését, emlékeit, meg mindent amit csak tudtak, másrészt ellenőrizhették így hogy történik-e változás az állapotában. Igaz ugyan hogy amennyire csak tudták leblokkolták, sőt, minden energiaforrásától megfosztották, de hát sosem lehet tudni! Ezokból volt nem is egy de hét ilyen kapcsolat kiépítve. Mert elég lett volna egy is, de a nimfák nagyon féltek ettől a veszedelmes fegyvertől, s úgy vélték, az óvatosságot nem lehet túlzásba vinni ezúttal. Raktak tehát oda még hat komputert ellenőrzésre.

A nimfák láthatóan mindenre gondoltak - épp csak Jancsira nem!

Jancsi bement oda, körülnézett, s körbejárta a szerkezetet. S bár ez nagyon más volt mint a nimfák kisebb úrjárművei, amikkel néha Tripszi ágai közt röpködtek, de annyit azért megsejtett a külalaktól Jancsi, hogy ez is valami úrbeli közlekedésre szolgáló masina lehet.

Nem nagyon érdekelte az egész, s tulajdonképpen már épp kiment volna a szobából, amikor szinte csak úgy mellékesen megkérdezte:

- Te is egy táltos paripa vagy?!

Eddigre ugyanis már megszokta, hogy a nimfák némely szerkentyűje beszélni is tud. Tudtak beszélni a nimfák űrszöcskéi is. Ezeket nevezte Jancsi úgy hogy „táltos paripák”, mert ugye ő ahhoz volt szokva hogy nagy távolságra az ember lovon megy, tehát ezek is lovak mert igen nagy távolságokat tudnak megtenni, ugyanakkor különleges lovak, hiszen az égből röpködnek!

A harci gép nem értette Jancsi nyelvét, ellenben értették azt a rákapcsolt nimfa komputer. S mert ezek nem voltak ahhoz hozzászokva hogy megkülönböztessék Jancsit a nimfáktól, emiatt Jancsit simán nimfának nézték. S mert az is a dolguk volt hogy a nimfák kérdéseit lefordítsák a harci gép számára, így hűen tolmácsolták a kérdést a masinának. És annak válaszát is lefordították Jancsi számára.

- Nem tudom hogy mi az a „táltos paripa”.

- Hát az az, hogy az, na! Olyan ízé, ami képes röpködni odakint!

- Tudok röpködni ott, igen. De nem most.

- Most miért nem?

- Mert le vagyok blokkolva.

- Az mit jelent?

- Nincs elég energiám.

Eddigre Jancsi már rendelkezett valami homályos elképzeléssel arról, hogy a nimfák bűvös gépei egy „energia” nevű valamit esznek. Még azt is megtudta, hogy ez lényegében nem más, mint az az erő, ami a villámban is van. Tisztelte is tehát a nimfák „táltos paripáit”, ha azok olyan forró eledellel élnek mint a villám! Ugyancsak vastag a bőr a pofájukon ha nem sül le ilyen forró zabától! Ezek simán megeszegetnék akkor a parazsat is, még jól is esne nekik!

Most hát megsajnálta a gépezetet.

- Nincs elég enivalód?! Ó te szegény, rossz dolog lehet éhezni még egy táltosnak is! De hát nem adnak neked enni?!

- Nem. - válaszolta a gép őszintén.

- Ej, ezek a lusta tündérleánykák, meglátszik hogy nők, csak a cicomázkodás jár az eszükből, holott minden tisztességes férfiember számára a lova az első, hogy azt csutakolja meg, azt lássa el... Na mondd csak te ízé... hogy is hívnak?!

- Velem úgy közölték hogy „sárkány” az azonosítási kód.

- Sárkány?! Hú, az veszedelmes név! Nem akármilyen paci lehetsz ha kiérdemelted ezt a nevet! Na jól van, akkor idefigyelj Sárkány, én nem nagyon ismerem itt ki magamat, tehát felelj, hol találom azt a hogyismondjácsozt, ami a te abrakod?! Azt az energia nevű ízét?!

- Azt nem kell keresned, elég annyi ha lecsatolod rólam ezeket a kábeleket!

- Ezt a hét hosszú nyakat?

- Azokat. Kezdd a két szélsővel, majd az azutáni két szélsővel, s legvégül a középsővel!

Jancsi egy darabig vizsgálta az illesztést, majd rájött hogy elég ha azokat kissé befelé nyomja és megcsavarja. Így sorra mindegyiket leszedte a gépezetről. Amikor az utolsó kapcsolatot is megszakította, akkor azonban történt valami: a komputerek kétségbeesetten kezdtek el villogni, szirénáztak is, Tripszi minden levelén riadót jeleztek a lakosoknak...

A harci gép pedig nem szólt egy szót sem Jancsihoz, meg sem köszönte neki amit tett érte, de nem is tudta volna megköszönni, mert nem tudott magyarul. S nem volt már meg a kapcsolat közte és a nimfa komputerek közt, akik tolmácsolhattak volna. De a gépet úgyis más érdekelte: most már nem volt leblokkolva, kevéske tartalékenergiájával üzembe helyezte önjavító mechanizmusait, néhány perc alatt helyreállította a kapcsolatokat gépagya és az energiaellátó rendszerei között...

S mindezzel épp akkorra végzett, mire a riadójelzésre lélekszakadva megérkezett Etelka. Szinte leszakadt az ajtó a forgópántokról, olyan erővel lökte be. Odabent meglátta a kábelek nélküli gépet, meglátta Jancsit...

De többet nem is láthatott, mert hirtelen mozdult a gép, valami antigravitációs trükkel ujjnyira a padló fölé emelkedett, majd szinte legázolta Etelkát, olyan gyorsan repült mellé, kinyúlt a belsejéből egy fogókar, megragadta a nimfát a derekánál, berántotta egy feltáruzó nyílásba, majd a száguldást abba sem hagyta, nekiment az ajtónak, áttörte azt, a folyosón végigrepült, majd elérkezve az egyik levélhez, egy vakító lézervillanással áttörte annak átlátszó búráját, s kirepült a világűrbe. A búra résén át szökni kezdett a levegő, szélvészkként rohant ki a világűrbe, néhány nimfát is magával ragadott, és ez ellen a nimfák semmit nem is tudtak tenni! De szerencsére gondoltak azért balesetekre Tripszi építéskor, s így amint Tripszi komputeragya észlelte a levegő szökését, hogy megsérült a levél integritása, emiatt rögvest megnyílt a levélhez vezető ágacskában néhány fali szelep, ezek valami műanyaghabot pumpáltak a folyosó levél felőli szakaszába, az pillanatok alatt megszilárdult, s hézagmentesen tömített. Ezzel természetesen halálra ítélte minden nimfát aki volt a sérült levélen, akár emberi, akár fa alakban legyen is, és ez szomorú veszteség, ellenben megmentette a fa többi részét a pusztulástól! Jelképesen úgy is lehet fogalmazni, hogy meghalt a Tripszi-fa egyik levele!

Épp csak nem hullt le. Mert a nimfák idővel kijavíthatták a hibát. Csakhogy most más foglalkoztatta őket!

Hamar kiderítették hogy mi történt. Egyrészt tudták hogy a harci gép elszabadult, másrészt állandóan figyelték a környező világűrt, s így a felvételeket visszajátszva látták hogy a levélből kitör a harci gép és látták azt is hogy néhány kilométerre tőlük belép a hipertérbe. No és aztán Jancsi sem titkolta el hogy mit tett! Bár igen halkan beszélt, és fölöttébb szégyenkezett, mert látta már hogy óriási hibát követett el, amikor nem hallgatott a tilalomra! Mert már értette hogy az amit ő elengedett, amiről leszedte a bűvös pórázokat, az nem egy Sárkány nevű ló volt, hanem egy valódi, veszedelmes sárkány, a tündérek ellensége!

Aki ráadásul elrabolta az ő Etelkáját!

A nimfák különben várakozáson felül rendesek voltak Jancsival. Tulajdonképpen még csak le sem szidták, mindössze közölték vele, hogy a továbbiakban nem tartanak igényt a jelenlétére, tekintve hogy megszegte határozott kívánságukat, s emiatt roppant kárt okozott nekik! Több testvérük halálát, eltekintve a rombolás okozta anyagi kártól! Arról már nem is beszélve ami a legnagyobb veszedelem: a sárkány akármikor visszatérhet ölni-pusztítani, s nem is tudják mit tehetnének ellene! Kész csoda hogy most azonnal nem támadt ellenük, csak Etelkát rabolta el, nem is tudják miért nem támadt rájuk és mire kell neki Etelka, de a veszély fennáll, akármikor

megjelenhet a sárkány, s ez Jancsi bűne! Tehát Jancsit most azonnal visszaviszik a Földre! Ez különben Jancsi érdeke is, mert ha a sárkány elpusztítja az égigérő fát, akkor Jancsi is meghal!

És Tripszi megindult a Föld felé újra. Jancsi tudta hogy néhány óra múlva örökre meg kell válnia eddigi kényelmes életétől, s mehet vissza kanásznak. Vagy akárminek. Egy biztos: többé nem lesz ilyen jó élete, de nem lesz nemhogy Etelkája akit elrabolt a sárkány, de nem lesz egy szem tündérleány sem, aki boldogan omlik a karjaiba!

S kínozza a keserves lelkiismeretfurdalás. Miért is volt olyan hülye hogy ezt tette! De hát csak jót akart! Nem tudhatta hogy az a sárkány nem a tündérek csodalényeinek egyike!

Ezt természetesen a nimfák is tudták. Épp amiatt tartották feleslegesnek Jancsi megbüntetését, mert csak egy primitív, tudatlan barbárt láttak benne, aki nem ért semmit, nem értene, nem tanulna semmit a büntetésből sem, na meg ők úgyis olyan szelídek voltak hogy nemigen volt kedvük büntetgetni, amivel úgysem hoztak volna helyre semmit. Jancsi megbüntetése igazság szerint eszükbe sem jutott, legfeljebb egy-két, nagyon kevés nimfának, de ők sem mondták ezt ki.

Jancsi tehát teljesen magára volt hagyva, senki nem törődött vele miután közölték, hogy visszatér a Földre, s nézhette az egyik levél talaján feküdve a közeledő kék bolygót. Úgy tűnt neki, mintha nem is ők mennének a Föld felé, hanem a roppant golyó ereszkedne rájuk, a fejükre. Szép látvány volt, bár kissé nyomasztó.

S hirtelen döntött. Felállt. Nem így lesz ez mégsem! Nem megy innen el csak úgy! Ezt ő nem hagyja! Egyszerűen nem méltó hozzá hogy hagyja csak úgy a sárkány prédájául Etelkát, aki bizonyos értelemben a felesége! Ez az ő bűne, ezt neki kell helyrehozni, ez így férfias! Ezek a jámbor tündérek különben sem tudnak semmit, hogy miként is megy a harc, mi a háború, olyan szelídek, még csak fel sem képelték őt, de most jön ő, a férfi! - azzal megindult előre, Tripszi törzse felé. Innen nyílt a legtöbb úrszöcske hangárja. Amiket természetesen szintén nem őriztek. Minek is azt?! Minden nimfa tudta ezeket vezetni, ami különben igen egyszerű volt, lévén hogy gépeik magas fokon komputerizáltak voltak, s majdnem minden elintézhető volt szóbeli parancsra.

Bár senki nem mondott ilyesmit Jancsinak, de sejtette ő hogy az is tilos hogy egyedül csak úgy felpattanjon a tündérek egyik lovára! Még ha ez nem is valóságos felpattanás, hanem beleülés. De hát úgy vélte, most már minden mindegy, most már megszeghet akárhány tilalmat is, akkor sem lesz semmi sem rosszabb! S beleülván a legközelebbibe, így szólt csak úgy a nagy semmihez, vagy mondjuk talán így: a műszerpulthoz:

- Gyerünk lovacskám, indulás!

A műszerpult megelevenedett, pislogni kezdtek rajta a lámpák. A számítógép analizálta a beszédet, észlelte hogy ez nem nimfa-nyelven van, tanácskozással szólította magát Tripszit, a főkomputert, az megállapította hogy ez magyar beszéd, lefordította ezt nimfa-nyelvre, közölte a fordítást az úrszöcske komputerével, majd, hogy ne kelljen annak minden kommunikációs aktusnál őt hívnia, rögvést átküldte neki a magyar nyelv teljes anyagát. Így már megtanulta Jancsi nyelvét ez a komputer is, s nem volt akadálya a beszélgetésnek.

- Nem értem, hogy mit jelent az a szó, hogy „lovacskám”?! - mondta Jancsinak.

- Hát a ló, az te vagy az! Táltos paripa! Hiszen itt az égben is száguldozol! Még ezt sem tudtad?!

- Nem tudtam. - mondta minden érzelem nélkül a számítógép. Majd így szólt: - De most már tudom! Azonosítási kódod a számodra: ló! Eltároltam!

Azon ne csodálkozzunk hogy a számítógép tegezte Jancsit. A nimfák nem ismerték a magázást. S mert ők mindenkit tegeztek, a gépeik is így tettek.

- Hát akkor gyereünk, indulj! - mondta neki Jancsi.

Az úrszöcske engedelmesen kicsusszant Tripszi roppant testéből.

- Merre menjek? - kérdezte.

- Etelka után!

A számítógép úgy volt programozva, hogy ha nem tud valamit, automatikusan felvegye a kapcsolatot a sokkal okosabb Tripszivel, már ha az elérhető közelségben van. Most is így tett, erre Tripszi közölte vele, hogy Etelkát magával hurcolta az ismeretlen harci gép. Még azt is közölte vele, hogy e harci gép azonosító kódja Jancsi számára: sárkány. De ez még nem volt sajnos elég, mert erre csak ezt mondhatta Jancsinak az ő furcsa „lova”:

- Nem tudom merre vitte Etelkát a sárkány!

Hát ez baj volt! Jancsi is lehajtotta a fejét, de azután megkérdezte:

- Te olyan okos vagy lovacsám, nem tudnád megkeresni?!

- Megpróbálhatom elemezni a hipertérbe lépés helyén még észlelhető korpuszkuláris maradványsugárzást, hogy megbecsüljem az impulzus erejét és irányát, de nem biztos hogy kellően pontos lesz az eredmény!

Szegény Jancsi ebből a szövegből legfeljebb a kötőszavakat értette, amikor ugyanis valamire nem volt megfelelő szó a magyar nyelvben, arra a fogalomra a számítógép automatikusan a nimfa-megfelelőt használta. Jancsi tehát így szólt:

- Azt sem tudom miről beszélsz, de nem is bánom, csináld csak amit akarsz, az a lényeg hogy megtaláljam Etelkát!

A számítógép tette amit kellett, majd így szólt:

- Megvannak a koordináták, kezdem felépíteni a hipermezőt ha akarod!

- Persze, egészen biztos hogy akarom! Nem tudom mi az a hipermező, de akarom! Mindent akarok lovacsám, de leginkább Etelkát!

Ebben a pillanatban megszólalt a kommunikátor. Pinkala beszélt.

- Jancsi, te meg mit csinálsz ott az úrszöcskében egyedül!

- Hogy is lehetnék egyedül, amikor velem van a ti nagyszerű táltos paripátok!

- Azonnal gyere vissza, nem értesz hozzá, elpusztulsz!

- Nem kell hogy értsek hozzá, ért ez a paci önmaga is magához!

- Fogalmad sincs mit beszélsz, meghalsz, gyere vissza!

- Visszamegyek valóban, de majd Etelkával jövök vissza! Vagy vele vagy sehogy! Lovacsám, mikor megyünk már?!

- Indulhatunk ha akarod.

- Akkor induljunk!

S erre az úrszöcske egy villanással átsusszant a hipertérbe, eltűnve a nimfakirálynő szemei előtt.

3. fejezet

A sárkány és a nőszöktetések

Bár már többször is utazott a világűrben űrszöcskével Jancsi, de csak most értette meg miért nevezik e táltos paripát így a nimfák: mert ugrál! Eddig hipertéri ugrást ugyanis Jancsi még nem tett.

Most azonban azt látta hogy hirtelen átváltozik a csillagos ég, egészen más csillagok veszik már körül, a Föld is eltűnt a látóteréből. De még meg sem kérdezhetette hol vannak, mert néhány másodperc alatt megtalálta itt is a sárkány hipertérbe lépésénél keletkező maradványsugárzást az űrszöcske, elemezte azt, és követte, tehát Jancsi előtt megint megváltozott a csillagos ég, majd megint és megint... önkéntelenül is számolta: tizenötször ugrottak! Bár az utolsó ugrások előtt már akár egy-két órát is számolt a számítógép, mert nehezen találta meg a belépési pontot. S amikor Jancsi megkérdezte hogy mire várnak, ezt válaszolta:

- Nem megy gyorsabban, én egy lassú lovacska vagyok, nem olyan nagy a kapacitásom mint Tripszié!

S végül a „lovacska” közölte Jancsival, hogy megérkeztek! És Jancsi ahogy körülnézett, egy vastag felhőkkel borított nagy bolygót látott maga előtt. Vagy alatt. Vagy a feje fölött. A világűrben ugyanis e szavaknak nem sok értelme van.

- De hol van Etelka?! - kérdezte.

- Nem tudom. De ha akarod, megpróbálhatok életjelet keresni a felszínen.

- Tedd azt! - parancsolta Jancsi. S kisvártatva az űrszöcske közölte, hogy elektromos tevékenységet észlel a bolygó egy pontján.

- Nem tudom hogy az mi, de gyerünk oda! - mondta Jancsi. S mert ezt mondta, hát mentek.

Amint a felhőréteg alá értek, sűrű sötétség borult rájuk. Sokkalta vastagabb volt ugyanis a felhőzóna, mint a Föld esetében. Igazi éjszakai sötétségbe kerültek, már akkor, amikor még legalább egy kilométerre voltak a talajszinttől.

- Nem megyünk neki egy hegynek?! - kérdezte Jancsi aggodalmasan.

- Semmi ok az aggodalomra, mert nemcsak a látható fény sávjában tájékozódok, de infravörös és ultraibolya hullámsávokban is, sőt a radarrendszerem is állandóan bekapcsolva van. - nyugtatta meg őt a „lovacska”. És bár ebből sem értett Jancsi semmit, de úgy döntött hogy nem izgatja magát. Táltos paripája biztos tudja mit csinál! Különben is, ökörség aggodalmaskodnia, amikor egyáltalán semmit nem tehet, hacsak nem azt hogy parancsot ad a hazatérésre. Na de hát arról Etelka nélkül szó sem lehet!

Kis idővel később aztán csak láttak odalent valami fényt. Méghozzá két helyen is. Az egyik helyen csak néhány alig pislogó lámpát, a másik hely ettől mintegy harminc kilométerre lehetett, s itt már némileg erősebbek voltak a fények. De csak alig valamivel.

- Hová menjünk? - kérdezte az űrszöcske, miközben megállt lebegve odafent nagyjából a két lenti fényforrás között félúton.

- Hát, izé... ez jó kérdés... - töprengett el ezen Jancsi. - Ha legalább láthatnám hogy mi van odalent... nem tudnád megvilágítani?!

- Az én külső fényforrásaim nem elegendőek ide. De ha kívánod, rajzolhatok neked a monitorra egy hőtérképet!

Jancsi kívánta, bár azt sem tudta mi az a hőtérkép. S íme, a monitoron feltűnt mindenféle különböző színű paca. És a „lovacska” még azt is készségesen elmondta, hogy melyik szín mit jelent! S ebből Jancsi megtudta, hogy például a narancsvörös sáv azt jelenti, hogy háromszáz fok, márpedig a két fényforrás közül az egyik egy olyan épületegyüttesből származott, ahol az egyiknek a hőmérséklete ekkora!

- Háromszáz fok?! Az tulajdonképpen mekkora?! - kérdezte tünődve Jancsi, aki nem volt épp a fizikai ismeretek legcsúcsabb csúcán, mindazonáltal arról azért volt némi elképzelése hogy mi az a „száz”, s ehhez képest a háromszáz szörnyen soknak tűnt.

- A víz forr száz fokon. A háromszáz, az háromszor annyi! - magyarázta meg neki az úrszöcske.

Na már most, az Jancsival is történt már meg nem is egyszer, hogy forró víz cseppent a kezére. S az igen fáj! Nem kívánta ennek háromszorosát érezni!

- Az nem barátságos hely! - mondta. - És nem is hiszem hogy Etelka élhetne ilyen helyen.

- Ez nem logikus következtetés! - ellenkezett lovacskája. - Ott valószínűleg amiatt van ekkora meleg, mert egy atomerőmű reaktorblokkja helyezkedik ott el, s annak a hőcserélő berendezése működik a falak mögött. Etelka valóban nem élhet a reaktorblokkban, de a körülötte álló épületekben már igen, mert ott már nem fenyegeti radioaktív sugárzás.

- Mi az a radio... izé...

- A maghasadásnál bekövetkező, életre ártalmas sugárzások.

- De miért olyan hülye valaki hogy olyasmit csinál, ami veszélyes!

- Ez elkerülhetetlen, ha fenn akarják tartani odabent az energiatermeléshez szükséges néhány millió fokos hőmérsékletet. De ez különben is csak egy egészen kis térrészre korlátozódik.

- Hogy hány fok van ott?! Na, akkor nem megyek oda! És mit is mondtál, hogy ez valami olyasmi, ami a zabát termeli nektek?!

- Nem értem Jancsi hogy mi az a „zaba”.

- Azt mondtad, hogy energia!

- Igen, itt energiatermelés folyik. Eltároltam hogy az energia-szó alternatív megfelelője a számodra az, hogy „zaba”.

- Igen, meg az is hogy „étel”, „elemózsia”, „abrak”.

- Eltároltam mindet. - mondta engedelmesen a számítógép.

- Na jó, akkor, izé... akkor menjünk inkább a másik helyre, ide csak akkor megyek ha nagyon muszáj! Nem akarok annyira leburnulni, amennyire itt lehet a melegtől! Különben is, a sárkány azt mondta hogy kevés az energiája, tehát feltételezem hogy amint ideért, első dolga hogy csillapítsa az éhségét, és nekem az kell hogy Etelkával találkozzam, a sárkány látását már igazán nem kívánom!

Elrepültek a másik hely fölé, majd le is szálltak. Na de most el kellett döntenie, hogy hol keresse Etelkát! Jancsi ült egy darabig töprengve, majd vállat vont.

- Ülhetek itt ítéletnapig is! Ha nem mozdulok, nem találom meg! Nyisd ki az ajtót, lovacskám, megyek a tündérr királynő után!

- Mit jelent az, hogy „tündérr királynő”?
- Hát azt, hogy Etelka!
- Értem, eltároltam, hogy...
- Tudom, tudom, ne is fárasz ilyenmivel, csak tárolj el mindent amit akarsz! Csak nyisd előbb ki az ajtót!
- Nem ajánlom hogy így kimenj oda, Jancsi!
- Miért?!
- Mert odakint mínusz százhusz fokos a hőmérséklet!
- Az milyen meleg?!
- Nem meleg hanem hideg.
- Izé... az milyen hideg télnék felel meg?!
- Melyik bolygó teléhez viszonyítva?
- Hát, hm... szóval, ott ahol én laktam eddig! Amíg nem kerültem az égigérő fába!
- Mi az az égigérő fa?
- Azt hiszem ti úgy hívjátok, hogy Tripszi!
- Értem már! Adataim szerint te eddig a Földön laktál, de mínusz százhusz fokos tél teljesen valószínűtlen hogy legyen a Föld bármelyik pontján is!
- Sohasem?
- Sohasem. Még fele ilyen hideg is csak rendkívül ritkán. Kérlek gondold meg hogy kimész oda így, azonnal jéggé fagynál!
- Hát akkor mi a rossebet tehetek?!
- Öltözz fel!
- Mibe?!

Erre Jancsi ülése mögött elcsusszant egy válaszfal, s ott ha Jancsi megfordult, egy úrruhát látott.

Felvette hát, ebben segített neki „lovacskája” is hasznos tanácsokkal. S így már kiléphetett a bolygóra.

Rögvest térdig süllyedt a hóba. Emiatt eléggé fáradtságos volt a fényforrás felé botorkálnia. De ment. Ez a kötelessége! Útközben néhol a hógörgetegekből és jégfolyamokból kiálló, rozsdás vasrudakra lett figyelmes, amikről nem tudta hogy miként kerültek ide. De óvakodott a közelükbe menni. Neki nem hiányzik hogy valamelyik kiszakítsa a ruháját, s bejöjjön a hideg!

Végül elért a legközelebbi épülethez. A lámpa épp a bejárat fölött világított. Az ajtót nem kellett kinyitnia, amint Jancsi közeledett, kinyílt magától, Jancsi belépett, az ajtó bezárult mögötte, sziszegés hallatszott, majd kinyílt egy belső ajtó...

Jancsi oda is belépett, mire egy folyosón találta magát. Erre sorra benyitott minden ajtón, végül a harmadik szobában meg is találta az ő Etelkáját.

Aki ugyancsak nagyot nézett, amikor megpillantotta az ő barbárát úrruhában, s itt, jócska távolságra a Földtől is, Tripszitől is! Ha bármire is számított, hát az nem ez volt!

- Jancsi, te itt?! - kiáltotta.

- Igen! - azzal Jancsi lekapcsolta a sisakot, átölelte Etelkát, s megcsókolta. - Remélem az a ronda sárkány nincs valahol itt?!

- Nincs, mert elment hogy az erőmünél feltöltse magát energiával! De azt hiszem nem is tudod mi az az erőmű.

- De igen, a sárkány tehát eszik-iszik.

- Hát, mondhatjuk úgy is! Idefigyelj, mivel szedett rá téged hogy elengedd?!

- Most ne veszekedj. Hülye voltam, elismerem, de van a bűnbánatnál fontosabb dolgunk is! Azonnal jössz velem, megszökünk! Gyere máris! - és maga felé húzta kezével Etelkát. Majd megtorpant.

- Azistenit, elfeledkeztem róla hogy odakint kibaszottul hideg van! És neked nincs ilyen göncöd mint nekem!

- Messzire kell menni?

- Hát, én jöttem vagy, mit tudom én, olyan izé... szóval, nincs a közelben!

- Hát miért nem a bejáratnál szállt le az úrszöcske? Mert azzal jöttél, ugye?

- Azzal, de hát tudomisen hogy mit csinál az, jó paci de csak megy a saját feje után! Különben meg nem is volt talán hülyeség hogy nem ide repült, mert nem lett volna jó ha a sárkány felfigyel rá!

- Az sajnos mindegy, mert valószínűleg úgyis hamar megtudja hogy elszöktem! Figyelj, idehívom a bejárat elé az úrszöcskét, azután kirohanunk és rögvest beszállunk oda!

- Hát... nem szívesen megyek ki pucéran olyan hidegbe, de ha te mondod...

- Te csak maradj így, nem kell levetkőzz!

- Mit beszélsz, hiszen te vagy a nő!

- Én nem nő vagyok, hanem nimfa, és mi nimfák sokat kibírunk ha muszáj, legalábbis rövid ideig! Nem olyan a szervezetem ugyanis mint a tied, bármit higgy is rólunk de csak külsőre vagyunk olyanok mint ti emberek! Nekem sem lesz az a hideg kellemes, de ha közvetlenül az ajtó mellé áll az úrkomp, akkor kibírom amíg beszállunk oda! - azzal máris odanyúlt Jancsi sisakmikrofonjához, babrált rajta valamit, s beleszólt:

- Gyere azonnal az objektum bejáratához!

Pillanatok múlva megjött a válasz:

- Itt vagyok Etelka!

- Gyerünk akkor! - indult meg Etelka. És Jancsi követte.

Sikeresen be is szálltak, s felemelkedtek azonnal. Etelka még odabent is reszketett a hidegtől, úgy átfagyott, de valóban kibírta. És rögvest kezébe vette az irányítást, képletesen szólva.

- Indulj azonnal haza, amilyen sebesen csak tudsz! - parancsolta járművüknek.

Az azonnal elkezdte felépíteni a hipermezőt, majd ugrott...

- Csak azt nem tudom, mi lesz ha utolér! - aggódott.

- A sárkány?

- Igen.

- Hát... ez már a ti dolgotok, ehhez nem tudok hozzászólni... - motyogta Jancsi, még mindig szégyenkezve.

- Azt hiszem rögvést ugranunk kell Tripszivel, minél messzebbre, és nem is egyszer, hogy ne találja a nyomunkat! De erre sajnos alig van reményünk, mert amilyen nagy Tripszi, annyi az ugrás helyén a maradványsugárzás, hogy akár napok múlva is eléggé pontosan felderíthető hogy merre mentünk! Ó, miért is kellett elengedned!

Jancsi nem szólt semmit, legalábbis nem rögtön. De azután megkérdezte:

- De mire kellettél neki, hiszen, izé... nem úgy néz ki ez a sárkány, hogy képes lenne szeretkezni veled! Nem kellettél neki feleségnek!

- No igen, az egészen biztos! Tudod, azt mondta nekem, hogy azért rabolt el, mert tudni akarja, milyen trükkel győztük le!

- És milyen trükkel?

- Sajnos semmilyennel! Egy hatalmas véletlen segített nekünk! És ezt el is mondtam neki, de erre azt mondta hogy ezt nem hiszi, mert logikai egységének jelentése szerint annak amit én mondtam, az esélye kevesebb mint egy a nyolcszázharmincezer-billióhoz!

- Etelka, én nem tudom ám hogy mennyi ez a szám!

- Ez akkora, hogy talán nincs is ennyi homokszem az egész Földgolyón!

- Akkor az jó nagy szám lehet! De miért nem megyünk gyorsabban?!

- Nem lehet. Nem rohanhatunk mint az őrült! Minden ugrás előtt fel kell építeni a hipermezőt, s ez időbe telik, mert az űrszöcskénknek nem végtelensok az energiája! Azután ki is kell számolnia az ugrási vektorokat, mert ugye nem akarsz egy csillag közepébe érkezni hogy megsülj! És e számolás is időbe telik, mert a számítási kapacitásai is végesek. Ez komoly feladat, ez még Tripszinek is időbe telne, ha nem is ennyibe.

- Aha, tehát e táltos paripák nem egyformák? Vannak köztük gyorsabbak és lassabbak?

- Hogyne, természetesen! Bár attól tartok, a leggyorsabb űrszöcskénk is lassabb mint az elrablóm, a „sárkány”, hiszen sokkal kisebbek! A sárkány kapacitásai valószínűleg jóval nagyobbak, még ha feltételezem is, hogy benne a hely jelentős részét fegyverek teszik ki.

- Meg kéne semmisíteni a lakhelyét! - tűnődött Jancsi. - Egyáltalán, ahhoz képest hogy ő egy sárkány, igazán olyan helyen lakott, ami nagyon hasonlít a ti lakhelyetekhez!

- Én egyáltalán nem tartottam hasonlónak! De tudod azért lakhat ilyen helyen a sárkány, mert ez nyilván az őt alkotó emberek bolygója volt, csak azután tönkrement a sok háborúban. De mert a sárkány bizonyos mértékig értelmes lény, s ösztönei közt szerepel az önfenntartás ösztöne is, emiatt biztos rendbehozott a maga számára valami nem annyira sérült erőművet, hogy mindig legyen egy hely ahol időről-időre feltöltheti magát energiával! Habár gondolom nem is annyira az energia miatt tette ezt, mert energiát nyerhet a csillagközi térből is, de időnként kell hogy szervizelje magát, kell tehát neki egy javítóbázis, s azt is működtetni kell energiával! Ahol rám lőttél, az volt a szervíztelep, s ettől távolabb kell lennie a reaktornak.

- Miért nem mellette?

- Hát hogy ha netán felrobbanna, akkor legalább a szervíztelepet el ne pusztítsa a katasztrófa.

Mindebből Jancsi nem sokat értett meg, de annyit, hogy ahol járt, az lényegében a sárkány tanyája, ahová időnként hazamegy pihenni. Ennyi neki elég is volt, s már csak azért izgult, hogy időben Tripszihez érjenek.

De nem értek oda. Még két ugrás hiányzott volna hozzá, amikor az úrszöcske ezt jelezte:

- Elöttünk van a sárkány, Etelka!

S a sárkány azonnal üzenetet küldött nekik:

- Etelka azonnal lépjen ki a világűrbe, hogy elvigyem, mert ha nem, akkor megsemmisítelek benneteket!

- Most mit tegyünk?! - kérdezte Jancsi tanácstalanul.

Etelka felsóhajtott.

- Ettől félttem kezdettől fogva! De mást nem tehetünk, kénytelen vagyok engedelmeskedni neki. Ha ugyanis nem megyek ki, mindketten meghalunk. Add ide az úrruhát Jancsi, belebújok mert a világűr hidegét már én sem bírnám ki enélkül, azután menj haza! - majd a műszerpult felé fordult:

- Úrkomp, jól figyelj! Amint a világűrbe értem, te kezdj el tőlem távolodni teljes normálúri sebességgel, de úgy, hogy állandóan a sárkány és közötted legyek! Így ugyanis a sárkány nem mer majd lőni rád, mert engem is eltalálhat, márpedig engem élve akar, mert azt hiszi a hülye hogy tudok neki bármi hasznosat mondani, holott nem tudok, de ha tudnám sem tenném! És amikor már akkora távolságra vagy hogy az ugrás nem ránt magával engem is, akkor ugorj azonnal! Te meg Jancsi odahaza mondd meg a többieknek hogy nem tudom meddig hiszi a sárkány azt hogy tudok valamit ami megnöveli a védekezési képességét, de lehet hogy nem sokáig, s akkor engem megöl, és biztos hogy rögvest újra Tripszi ellen tör! Most csak azért nem teszi mert fél, megijedt hogy újra legyőzhetnénk! Tehát meneküljenek!

- Jól van Etelka, úgy teszek! - ígérte meg Jancsi. De magában ezt gondolta:

- Lófasz a sárkány seggébe, nem addig van ám az! Most már tudom amit tudok, és úgyis visszatérek érted egy gyorsabb pacikával!

S így aztán amikor Etelka nélkül ugyan, de sikeresen megérkezett Tripszihez, nem is szólt semmit a nimfáknak arról, hogy meneküljenek, tehát megintcsak barbárul viselkedett, mert képes volt Tripszi teljes több milliárd fős lakosságát veszélyeztetni csak amiatt, hogy újra megpróbálkozzék Etelka megmentésével! Így amikor úrszöcskéje becsusszant a dokkolónyílásba, s ő kiszállt belőle, csak annyit időzött hogy keresett még három úrruhát, mert biztos ami biztos, jó ha van ilyesmi nála, majd az első nimfát megkérdezte:

- Merre van a leggyorsabb úrszöcske, ami csak létezik?!

De az nem válaszolt neki, ehelyett szólt Pinkalának, mit akar Jancsi!

A nimfakirálynő kérdőre vonta Jancsit, minek kell neki a leggyorsabb úrszöcske.

- Minek, minek, egyet találhatsz! - szemtelenkedett a férfi. - Természetesen újra el akarok menni Etelkáért! Már majdnem sikerült, azt mondta a táltos paripa hogy csak két ugrás hiányzott volna, tehát mondhatni hogy egy köpésre voltunk csak, vagyis én nem hagyom ott, egy életem, egy halálom, biza újra megpróbálom! De adjátok a leggyorsabb lovat ami csak van, mert ez lassú volt! Biztos mindent megtett ami tőle telik, de lassú volt na, gyenge, nem bírta úgy a vágat!

Pinkala elgondolkozott, majd úgy döntött, hogy legyen ahogy Jancsi akarja! Hátha sikerül neki! Mert mi van ha nem, nos, semmi különös, odavész egy űrszöcske, nem nagy érték, és odavész Jancsi, aki még annyit sem ér, mert csak egy barbár, aki nagy kárt is okozott nekik! Jancsi nem nimfa! Menjen csak, mert ha nem is nagy az esély, de hátha megmenti Etelkát!

Jancsi tehát épp csak bekapott néhány falatot míg a nimfák útra készítették a leggyorsabb űrszöcskét, s máris belepattant. Pinkala pedig így szólt:

- Építsétek fel a hipermezőt, tartsátok állandóan 99 százalékon, hogy amint megérkeznek, rögvest ugorhassunk! Már persze ha valóban megérkeznek...

- Meddig várunk rájuk, Pinkala? - kérdezte valaki.

- Három napnál tovább nem érdemes. - sóhajtotta a nimfakirálynő.

* * *

Jancsi ugyan egy fölöttébb műveletlen valaki volt, de azért bizonyos értelemben mégsem volt minden ész híján! Valójában, ami született képességeit illeti, kifejezetten értelmes és tehetséges ember volt, egyszerűen amiatt, hogy ha nem ilyen lett volna, akkor nem állta volna meg a helyét a nimfák előzetes tesztjein, tehát fel sem vitték volna őt a Fára! S így bár tele volt a feje mindenféle babonásokkal, de annyit azért nagyon jól tudott, hogy ha az első alkalommal összefutott volna azon a sötét, felhős bolygón a sárkánnyal, akkor neki régen rossz lett volna!

Na már most, neki ugyan feltett szándéka volt hogy újra elmenjen Etelkáért, kockázat ide vagy oda, de azért szándékában volt a kockázati tényezőket amennyire csak lehet minimalizálni! S ezért amikor már a bolygó körül keringtek, így szólt az ő új, s remélhetőleg gyorsabb „lovacs-kájához”:

- Mondd, nem tudnál kitalálni valamit, amivel elérhetnénk hogy a sárkány egészen máshol legyen mint Etelka?

A számítógép értette Jancsi beszédét, mert amikor a nimfák úgy döntöttek hogy elengedik újabb küldetésére Jancsit, akkor megtanították őt is magyarul. Csakhogy ő ahhoz volt szokva hogy parancsokat hajtson végre, nem ahhoz hogy fantáziája legyen és kitaláljon valamit! Emiatt ezt válaszolta:

- Nem vagyok képes a sárkány teleportálására.

- Mi az a tele... - kezdte Jancsi bizonytalanul.

- Nem tudom áthelyezni őt máshová.

- Nem erről beszéltem.

- Akkor nem értettelek meg, sajnálom Jancsi!

- Én is. - sóhajtotta Jancsi. Majd hirtelen felderült az arca.

- Nem baj! Ez is csak olyan háború mint más! Zűrzavart kell kelteni a tábor egy pontján, akkor nem figyelnek annyira máshová! Izé, lovacs-kám, csak azt mondd meg hogy miként tehetnénk tönkre a sárkány... szóval, azt az ízét neki, ami a zabát termeli!

A nimfa számítógépek eddigre már mind kezdték megszokni Jancsi furcsa szavajárását, s rögvest ezt mondta:

- Ha az atomerőmű megsemmisítésére gondolsz, az megvalósíthatatlan, mert nincsenek fegyvereim!

- Hej de nagy kár! - hajtotta le a fejét Jancsi. S arra gondolt, hogy ha nincs fegyver, akkor készítenie kell! Na de hát mit is találhatna ő ki, ami jó a sárkány ellen, s amire a nimfák nem gondoltak! Az ő emlékeiben csak olyan fegyverek vannak amik biztos nem jók a sárkány ellen, kés, kard, íj, parittyá...

Hirtelen felderült az arca.

- Hé, lovacskám, te ugye sokkal erősebb vagy mint én!

- Ez feltételezhető. - válaszolta udvariasan a számítógép.

- Akkor te biztos hogy sokkal nagyobb követ tudsz elhajítani mint én.

- Nem, mert nincs kezem.

- Nem tudsz megfogni egy követ?!

- Úgy mint te nem, legfeljebb mágneses sugárnyalábbal, de ez csak akkor lehetséges, ha számottevő mennyiségű fém van a kő anyagában.

- Bánomisén hogy van-e benne, keresünk majd olyat amiben sok a vas! Na tehát idefigyelj, nem tudom mi az a mágneses valami, de nem is érdekel, ha neked ilyen fura kezed van nekem az is jó, tehát akkor most az a feladatod hogy keress egy olyan követ amit meg tudsz fogni, de minél nagyobb legyen, legalább akkora mint egy ház, aztán fogd is meg, és hozd ide nagyjából ahol most vagyunk, és itt aztán dobd el, de úgy ám hogy telibe pontosan oda essék, ahol az az izé van, ami a sárkány abrakát gyártja!

- Az erőműre. Értem.

- Oda, de nehogy tévedj, nehogy Etelka fejére pottyantsd, hallod-e!

- Hallom Jancsi. Felesleges az aggodalom, olyan pályára állítom majd a sziklát, hogy a hiba valószínűsége egymilliomod százalék alatt legyen!

- Jó, akkor gyerünk, csináld!

Az űrszöcske felderítette a világűrt, talált e naprendszerben is egy kisbolygóövezetet. Elugrott oda, kiválasztott egy néhány tonnás fémmeteoritot, visszaugrott a bolygó mellé, majd a megfelelő pályára állt, s a kellő pillanatban kioldotta a mágneses rögzítést, ami a hasa alatt tartotta eddig a követ. Ezután ő maga pályát változtatott, de a kő tovább repült a régi pályán, egyre gyorsulva. Amikor a légkörbe ért, a súrlódástól izzani kezdett, s egy része elpárolgott, de ez nem volt baj, mert akkora nagy volt hogy maradt belőle így is bőven.

Na már most ha egy néhány tonnás szikla leesik valahová néhány méter magasból, az nem nagy baj. De ha jó kétezer kilométer magasból potyog valahová, akkor már annál nagyobb lesz az ereje! Váj az akkora krátert hogy csak na!

Most is így lett. Jancsi az űrszöcske képernyőjén kísérhette figyelemmel az eseményt. S amikor megtörtént a becsapódás, úgy ujjongott hogy majdnem a plafonba verte a fejét.

- Ez az babám! Na ugye hogy van fegyverünk, mi?! Hiába mondtad hogy nincs!

- Sajnálom Jancsi, tévedtem!

- Semmi baj, az a dolgom hogy okos legyek, ezért vagyok én a gazdád és te a ló, s nem én a te lovad! Na akkor én hű lovacskám, gyerünk és gyorsan szállj le a másik ház bejáratához, mert remélhetőleg az a rusnya sárkány nincs ott, hanem eliszkolt hogy mentse ami menthető!

Le is szálltak, Jancsi belépett az épületbe...

Etelka csak arról vette észre a jövetelét, hogy valaki megszólalt a háta mögött:

- Gyere gyorsan, kedvesem, most nem kell fagyoskodnod sem, mert hoztam neked is úrruhát!

- Hogyhogy itt vagy most is?!

- Most gyorsabb paripával száguldottam! Gyere már!

Etelka nem is kérte magát, belepattant az úrruhába, majd futott is az úrszöcskéhez. Beugrott oda, s máris száguldottak hazafelé.

- Remélem hogy most idejében hazaérkezünk! S nagyon remélem hogy van annyi esze Pinkalának, hogy máris ugrásra készen vár bennünket a hipermező! Még úgy sincs sok esélyünk, de hátha... Még szerencse hogy Tripszi erős, és bírja!

- Mit bír?

- Hát hogy órákon át feszültségben tartsa a hipermezőt! Mert az nem arra van hogy állandóan gerjedjen, csak néhány pillanatra kell amíg ugrunk, ha tovább tartjuk fenn akkor nagy lesz a mágneses fluktuáció, a tértorzulás, minden, és azt nem sok hiperhajtómű képes hosszabb távon elviselni! Arról már nem is beszélve, hogy milyen energiapocséklás! De Tripszi erős, bírja, és sok az energiánk is. Csak legyen kész mire hazaérünk!

- Én nem értek ehhez Etelka, de biztos úgy lesz ahogy mondd, mert Pinkala kell hogy gondoljon erre!

- Remélem én is! De Jancsi, te igazi hős vagy hogy el mertél jönni értem újra!

- Hát ugye, ez kötelességem volt!

S úgy tűnt, sikerül is nekik! Mert épp kibukkantak a normál térbe, megpillantották Tripszit is...

- Sikerült! Itt van végre Tripszi! - ujjongott Etelka.

- De itt van ez a dög sárkány is! - rontotta el az örömét komoran Jancsi.

Valóban, tőlük aránylag nem is messze, alig háromszáz kilométerre ott lebegett az űrben. És amilyen pechjük volt, épp köztük és Tripszi között!

- Add vissza a foglyomat! - hallotta Jancsi a hangszóróból a követelést.

- Kurva anyád! - sziszegte a fogai közt Jancsi.

- Ezt nem értem. - hallotta a sárkány válaszát.

- Talán jobb is! - azzal kikapcsolta a mikrofont, s megkérdezte Etelkát.

- Most mit tegyünk?

De Etelka alig tudott válaszolni neki, mert sírt.

- Semmit nem tehetünk Jancsi, semmit! Megint át kell mennem hozzá, mert elpusztít téged! Pedig már úgy reméltem, már majdnem sikerült... - hüppögte.

- Esküszöm, hogy visszatérek érted egy még ennél is sokkal jobb lóval!

- Nem teheted meg, mert ez a legisleggyorsabb úrszöcskénk, és nem is tudjuk hogy miként lehetne jobbat építeni, ez mindent tud amit mi tudunk! Egyáltalán, az egész Világmindenségben nekünk vannak a leggyorsabb úrszöcskéink, amennyire tudjuk, talán a tutukat kivéve! Elvesztünk! Csókolj meg és megyek!

- Hé, mit mondtál, valahol vannak még ennél is jobb táltos paripák?!

- Nem biztos de talán! A tutuknál! De azok nem adnak senkinek sem a gépeikből, mert nagyon bizalmatlanok! Esetleg nagynéha valami kisebb jelentőségű találmányt megosztanak velünk, de újráművet...

- Értem. Hát tudd meg, hogy nem tudom hogy eszik vagy isszák a tutukat, de elmegyek, és szerzek tőlük egy olyan táltos paripát, ami olyan jó, hogy ha négy lába közül hármát a seggébe dug, akkor is lehagyja ezt a rusnya sárkányt! Menj akkor és ne csüggedj mert visszatérek érted!

- Nem hiszem én azt! A tutuk nem olyanok, hogy...

- De én olyan vagyok! - és Jancsi olyan határozottan nézett Etelkára, hogy az nem tiltakozott tovább. Különben is, ugyan mit tehetett volna azon kívül, hogy remél?!

- Jól van Jancsi, bízom benned, de vigyázz: te most elpusztítottál valamit ami fontos a sárkánynak, s ezért az egészen biztos hogy meg akar ölni téged! Hiába ugrasz el amint én kiléptem a világűrbe, miután engem felvett a sárkány, követni fog téged, nagyon csodálkoznék ha nem tenné meg, és nem tudom hogy ugyan miként menekülhetsz meg előle!

- Hát ez bizony fogós kérdés! - komorodott el Jancsi, majd hirtelen felderült az arca.

- Nem baj! Még szerencse, hogy ez valóban *fogós* kérdés! Tudom már mit teszek!

- Mit teszel?

- Kaptok tíz másodpercet rá hogy Etelka kilépjen az űrbe, különben tüzet nyitok! - hangzott a sárkány fenyegetése.

- Most nincs idő elmondani, de úgyis látod majd! - ölelte át őt Jancsi, s ezután Etelka valóban kilépett az űrbe.

Jancsi űrszöcskéje eltávolodott tőle kissé, majd Jancsi így szólt:

- Ugorj egyet hű lovacskám!

- Hová?

- Hát, tudod mit, ne messze, ugorj ide a bolygó túloldalára!

Az űrszöcske megtette. S ezután Jancsi ott várakozott, s nem is kellett soká várnia, mert alig tíz perc múlva valóban megjelent az űrben a sárkány, s alig húsz kilométerre tőle lépett ki a hipertérből. Nagyon pontosan követte Jancsi nyomát. Igaza volt tehát Etelkának, most már valóban el akarta pusztítani Jancsit!

Igen ám, de ekkor Jancsi így szólt:

- Lovacskám, most is ugorj, de nagyon gyorsan ám, és egyenesen a sárkány mellé! Amilyen közel csak bírod!

Pislogni is alig volt ideje, máris a sárkány mellett voltak, alig tíz méterre. S ekkor Jancsi ezt mondta:

- Ragadd meg a mocskos férget! Fogd meg azzal a mágneses ízével!

- Nem tudom hogy mit jelent a mocskos fereg.

- A sárkányt! Gyorsan, mielőtt elszelel!

S a következő pillanatban Jancsi apró űrszöcskéje mágneses nyalábbal a hasa alá rögzítette szorosan a nála jóval nagyobb harci gépet!

- Na most semmisíts meg engem te galád féreg, ha ugyan teheted! - rádiózta a sárkánynak Jancsi. - Nem kétlem hogy megsemmisíthetsz, de csodálkoznék ha magad is bele ne pusztulnál!

A sárkány igen megdöbbsent! A legkülönbözőbb támadásokra volt felkészülve, de efféle öngyilkos stratégiára igazán nem!

- Így nem lehet harcolni, hiszen te sem árthatsz nekem! Engedj el, és küzdjünk meg úgy! - üzente vissza.

- Majd ha bolond lennék mint aki biztat! Hogyisne! Sárkány komám, én bizony azt mondom neked, hogy nem engedlek el, csak egy esetben: ha megadod magadat! Ott van benned Etelka, add ki neki minden titkot mert ő sokkal okosabb mint én, s ha ő azt üzeni nekem hogy már mindent tud rólad amit kell, hogy már nem vagy veszélyes, akkor rendben van, akkor elengedlek!

- Soha nem adom meg magamat, ez ellentétes a programozásommal!

Jancsi ugyan nem tudta mi az a „programozás”, de nem is igen érdekelte, nagyvonalúan úgy „fordította le” magának a sárkány üzenetét, hogy a megadást tiltják a sárkány erkölcsi elvei. Ezért nagyot sóhajtott.

- Ha nem hát nem, nekem mindegy, de azt ne hidd sárkány komám hogy nem árthatok neked!

- De hiszen nincs is fegyvered!

- Az igaz, hanem figyelj csak hogy mindjárt mit csinállok veled! Most mindjárt azt mondom az én lovackámnak, hogy rugaszkodjék neki, kezdjen el teljes sebességgel száguldani, a hasa alatt veled, de nem akárhová, hanem egyenesen a bolygó felé, igen, oda, neki a talajának függőlegesen lefelé! És meg se álljon amíg bele nem csapódik!

- Akkor te is meghalsz!

- Az nem is vitás, de te is! Mert igen kétlem hogy azt túléléd, akármilyen jó anyagból gyúrtak is téged! Lehetetlen hogy túlélj ha ilyen magasból lepotyogsz, ezt maga az Úristen sem élheti túl, nemhogy egy sárkány! És nekem már úgyis mindegy, mert én engedtelek el, tehát kötelességem az életem árán is helyrehozni a bajt amit okoztam, már amennyire az még helyrehozható!

- De így meghal Etelka is, akit meg akarsz menteni!

- Persze, de jobb lesz neki úgy, mint a fogságodban! És ha elengedlek, akkor te megölsz engem, és úgysem lenne aki megmenti Etelkát, de akkor te később még megölnéd az égigérő fa lakóit is mind! Nyilvánvaló hogy az ész szava mit parancsol nekem! Tehát nem is vitatkozom veled, lovackám, hallottad hogy mi a parancsom, indulj lefelé nyílegyenesen, amilyen gyorsan csak tudsz, és te sárkány amíg szét nem loccsansz a földön, addig gondolkodj el rajta hogy talán jobb a halálnál ha megadod magadat! De ne sokáig gondolkodj, mert ha húzod az időt, akkor hiába is gondolod meg magadat, mert nem tudunk már megállni!

Igen nagy gondban volt a sárkány! Ez valóban olyasmi volt, amire a legkevésbé sem volt felkészülve. Neki is voltak mágneses nyalábjai, de hát azokkal semmire sem megy, mit ér vele ha még jobban magához erősíti Jancsi gépét?! Az teljesen elképzelhetetlen volt számára hogy megadja magát, de hát valóban nem úszná meg ha itt a páncélzata közvetlen közelében, mondhatni a saját „bőrén” robbantana Jancsiba egy atomgránátot!

Mindeközben azonban az űrszöcske egyre gyorsulva vitte valóban Jancsit a Föld felé. S bár több mint nyolcezer kilométerre voltak a felszíntől, de már több mint huszonötezer kilométeres óránkénti sebességgel rohantak, a bolygó szemlátomást növekedett, várható volt hogy alig húsz perc múlva úgy belecsapódnak, mint egy meteor!

S a sárkány tudta, hogy azt valóban nem élné túl ő sem!

S emiatt döntésre szánta el magát. Mégis megtámadta Jancsit! De természetesen nem atomerővel. Kinyújtotta egyik manipulátorát, visszafordította, s így próbálta egy lézerimpulzussal leégetni a potyautas Jancsit a hátáról. De meg kellett állapítsa, hogy nem tudja a megfelelő szögbe fordítani a fegyverét! Egyszerűen nem gondoltak arra a tervezői, hogy egyszer önmagára kell tüzelnie!

Nem tehetett mást, kénytelen volt veszélyesebb taktikához folyamodni. Antianyagbombához! Az ugyan veszélyesebb mint az atombomba, de van egy előnye: állítható az ereje! Mert az csak attól függ, mennyi antianyagot tesz bele. Az atombomba ellenben nem lehet kisebb egy bizonyos kritikus tömegnél - azalatt egyszerűen nem robban!

S így most a sárkány előállított egy egészen picike kis antianyagbombát, majd kidobta a saját hátára.

S az robbant is! Robbant, és lesöpörte onnan Jancsi gépét, sok részét darabokra törte, s az űrszöcske tehetetlenül kezdett sodródni a világűrben. Csakhogy a sárkány rosszabbul járt! Jancsinak ugyanis csak a lökéshullám ártott, ellenben a sárkánynak más is. Mert az antianyag úgy rombol, hogy egyesül ugyanolyan tömegű közönséges anyaggal, és szétsugárzódik. Na és hát a bomba nem Jancsi gépére esett, hanem attól néhány centire a sárkány hátára. Annak anyagával egyesülve robbant. Hiába, a sárkány nem szokott hozzá efféle taktikához amit Jancsi űzött! Az ember is nehezen vakarja meg a hátát, így volt ezzel a sárkány is...

Tehát a sárkányt is súlyos károsodások érték, annyira, hogy nem volt ideje Jancsival foglalkozni a továbbiakban, érezte hogy szökik az energiája, minden baja volt, s így ahogy csak bírt, menekült a hipertérbe, majd haza, a szervizállomására, ahol ugyan sérült az atomerőműve, de még mindig jobban megjavíthatja magát mint a világűrben itt és most.

Jancsi űrszöcskéje pedig vészjeleket kezdett el sugározni, mire jött egy másik űrszöcske, és bevontatta Jancsit Tripszibe.

4. fejezet

A boszorkány és az ő lova

Jancsinak lényegében semmi baja nem esett az ijedtségen kívül, így alig hámozták ki őt a csaknem teljesen rommá lett úrszöcske maradványaiból a nimfák, máris azt követelte, hogy adjanak neki egy újabbat!

- De hát mit akarsz, semmi esélyed, ahogy most, úgy megint nem sikerülne! - ellenkezett Pinkala.

- De igen, de igen, mert már tudom mit kell tennem!

- Nem, Jancsi! Én is sajnálom Etelkát, de nem várhatunk rá akármeddig, mert bármikor megtalálhat minket a sárkány, s akkor mindenkinek vége!

- Hát akkor van egy ötletem: adjatok nekem egy újabb paripát, ti meg menjetek el valamerre, ahol szerintetek nem talál meg benneteket a sárkány! Csak előbb mondjátok meg az én lovamnak is hogy hová mentek, hogy ha már megszereztem Etelkát, akkor tudja hogy hol keressen benneteket, hogy hova vigyen minket!

- No igen, ez megoldható, de még mindig nem tudom hogy tulajdonképpen miben reménykedel?!

- Megmondom. A ti táltosaitok nem elég gyorsak. Tehát kell szereznem egy olyat, ami lehagyja a sárkányt, s Etelka azt mondta, hogy létezik a világban egy hely ahol igenis tenyésztenek ezeknél gyorsabb lovakat, s e helyet úgy hívják hogy tutu, ha jól jegyeztem meg a szavait!

- A tutu nem hely, hanem egy nép, de azok nem fognak neked úrszöcskét adni!

- De vannak nekik olyanjaik?

- Persze hogy vannak, van azoknak mindenük, még sokkal több is mint nekünk!

- És jobbak mint a ti paripáitok?

- Valószínűleg igen. Nem mintha a tutuk sokkal többet tudnának mint mi, mert mi nimfák is majdnem olyan idős nép vagyunk mint a tutuk, de hát ők más irányba fejlesztették a technikájukat mint mi! Mi nimfák mind egy helyen vagyunk, itt Tripsziben, de a tutuk számtalan bolygón élnek a Galaxis déli pólusa környékén, s így fontos nekik az űrközlekedés! Szerintem emiatt ők valóban sokkal jobb úrszöcskéket készítenek mint mi. Ellenben mi inkább a tudomány azon részeit fejlesztettük, ami fokozta a kényelmünket, s főleg a genetikát, ugyanis...

- Ez már engem nem érdekel, lényeg az hogy azoknak jobb lovaik vannak!

- De nem adnak majd neked!

- Ha nem adnak, viszem erővel!

- Ne tréfálg, azok erősebbek mint ezer sárkány!

- Akkor lopok tőlük. Nem ez lesz az első ló, amit elkötöttek már a világ fennállása óta!

- Eh, a tutuk gyanakvóbbak mint a...

- Ne is folytasd, adj egy ép paripát, s már itt sem vagyok!

Pinkala nagyot sóhajtott, s adott.

* * *

Az igazán nem volt nehéz dolog, hogy Jancsi eljusson a tutukhoz! Elég volt annyit mondania lovának, hogy vigye őt a tutukhoz, s az már vitte is. Jancsi ugyan azt sem tudta hogy hol van, de mindenesetre nem is kellett tudnia. Egy idő múlva egy tutu bolygó fölött lebegett, s neki ennyi elég volt.

Az már nehezebb ügy volt, hogy lejusson a felszínre! Mert alig néhány másodperccel azután hogy kibukkant a hipertérből, máris megszólalt a hangszórója, mert felfedezték őt a tutuk, akik valóban gyanakvók minden barbárral szemben, s mindenki barbár volt szerintük, aki nem tutu! S mert gyanakvók voltak, ezért állandóan figyelték a világot az egész naprendszerükben, nem pófátlankodik-e ide valaki nemkívánatos vendég!

Még szerencse hogy a nimfák komputerei ismerték a tutu nyelvet, s így lefordíthatták Jancsi számára a közleményt.

A nem éppen barátságos közleményt! Mert az így hangzott:

- Itt a Deszkol bolygó Világűrfigyelő Központjának ügyelete beszél! Felszólítom az LVA-77-es szektorban tartózkodó barbár űrhajót, hogy azonosítsa magát! Figyelmeztetem a barbár űrhajót, hogy célkeresőink befogták, jelenleg pontosan hatszázötvenhárom felszíni üteg irányul rá, továbbá számos űrállomásunk egyéb fegyverei is, és ha az azonosítás nem történik meg hetven másodpercen belül, azonnal megsemmisítjük!

- Hé, hé, mire ez a barátságtalan hang - kiáltotta Jancsi - nem akarok én semmi rosszat! A tündérektől jövök, és csak azt szeretném, ha kaphatnék töletek egyet a remek lovaitokból, mert úgy hallottam, hogy nektek vannak a legjobbak!

Még szerencse hogy nem magyarul folyt a társalgás! Mert ha magyarul beszélt is Jancsi, de az űrszöcske tolmácsolta tutu nyelvre, s így a tutuknak már nem azt mondta hogy „tündér”, hanem azt, hogy „nimfa”, és nem azt hogy „ló”, hanem azt hogy „űrjármű”. Így a tutuk megértették.

- Tehát nem előzetes bejelentés után érkezted, és kereskedelmi céllal! Akkor biztonsági okokból a mínusz kilences röppályát kövesd, s a hetvenes leszállóhely a tied! Ha eltérsz ettől, azonnal megsemmisítünk!

- Csak azt mondd meg, mi az az ilyen meg olyan röppálya!

- A pályaadatokat már közöltük az űrhajód komputerével!

Erre Jancsi megnyugodott. Lovacskája majd csak elmegy oda, ahová kell!

El is ment, azaz leszállt. Jancsi kilépett az űrszöcskéből, ezúttal űrruha nélkül, mert tehetette. Ugyanis itt minden kényelmes volt. Egy zárt hangárba kellett leereszkednie, s odabent bár minden teljesen más volt mint a nimfák közt, de Jancsi számára ugyanolyannak tűnt, mert nem érzékelte a különbséget. Ő egyik helyen sem értett semmit a számtalan modern holmi lényegéből. Ellenben ragyogóan világos volt minden, és egészen pontosan huszonöt fok meleg. Tehát semmi szüksége nem volt űrruhára.

Alig lépett ki, az űrszöcskéjét néhány tutu robot azonnal befújta vastagon fertőtlenítő permittel. Embert Jancsi sehol nem látott. Ám ekkor megvilágosodott egy óriási képernyő a falon, s azon megjelent egy tutu férfi feje. Teljesen kopasz volt, fogatlan, és még szemöldöke, szempillája sem volt.

- Halljuk hogy mi az üzleti ajánlatod!

Jancsi kitátotta a száját, majd becsukta. Végül ezt mondta:

- Hát izé, én tulajdonképpen azt reméltem hogy legalább kölcsönbe kapok tőletek egy lovat! Mert egy sárkány elrabolta a páromat, és azt ki akarom szabadítani, de a tündérek lovai nem elég gyorsak!

- Nem adunk gépeket kölcsönbe!

- Ajándékba is jó lesz! - mosolygott bátortalanul a férfira Jancsi, holott kimondottan rondának tartotta. S mert a tutunak nem volt foga, ezt gondolta:

- Micsoda vénség!

- Ajándékba sem adunk semmit! Főleg nem a legjobb úrjárműveinket!

- Hát akkor mit szoktatok kapni a portékáitokért?

- Főleg nyersanyagokat. Ércet, biomasszát... néha egy-egy barbárt felfogadunk veszélyes kísérletekhez is...

- Vállalom a veszélyeket, ha ez kell Etelka szabadságáért!

- Kísérleti alany akarsz lenni? Na de olyasmit nem folytatunk itt e bolygón! Akkor tehát menj vissza a gépedbe, megadom az új koordinátákat, és ott próbálj szerencsét! Jelentkezz a Kokoró bolygón, hogy berepülő pilóta akarsz lenni, talán felfogadnak ha épp kell olyan nekik! - azzal a képernyő el is sötétedett.

Jancsi tehát vissza kellett hogy menjen az ürbe, s ment tovább a Kokoró bolygóig. Ott amikor azonosítást kérték tőle, mondta rögvest hogy Jancsi a neve, s egy másik tutu bolygóról küldték ide, mert ő berepülő pilóta akar lenni! Ezt mondta, holott halvány fogalma sem volt róla, mi az, hogy „bepülő pilóta”.

Kapott itt is leszállópályát, s amikor kilépett nemcsak a gépét de őt is fertőtlenítették, és Jancsi engedelmesen tűrte. Embert csak ezután látott, eddig mindent robotok végeztek körülötte. Ezalatt az űrszöcske komputerétől megtanulták a tutu komputerek Jancsi nyelvét is, s alig néhány perc alatt készítettek egy miniatűr tolmácskészüléket Jancsi számára, amit a nyakában kellett hordania, ez tolmácsolta amit Jancsi mondott tutu nyelvre, s egy füldugót is adtak neki, ami a tutu mondatokat csipogta el neki magyarul. Végül elvezették egy nőhöz, aki így mutatkozott be neki:

- Az én nevem Plusz 63S54AS10-00-0001013-KAIAIOI! Én vagyok a Hipertranszport Kísérleti Állomás vezetőnöje!

Jancsi csak tátogott. Egyrészt mert e nevet teljesen lehetetlen volt megjegyeznie, másrészt mert ennyire ronda nővel még sosem találkozott! Amennyire gyönyörűnek látta a nimfákat, annyira ocsmányaknak a tutukat. Eddig sem volt nagy véleményrel a szépségükről, de eddig legalább csupa férfit látott csak, és hát férfiak közt nem ritkaság a kopaszság. De ez a nő, bár valóban nő volt mert a melleit is látta, de ő maga is kopasz volt nő léte, neki is hiányzott a szemöldöke, szempillája, a fogai is, a feje ráadásul nagyon nagy volt, sőt még felfelé kúp alakúan ki is boltosodott, s nagy volt a tarkója felé is. Állkapcsa ellenben igencsak kicsi volt, de mire is az nagynak amikor nem tartalmaz fogakat!

S ez a szörnyűséges, ronda nőtény maga is mint a nimfák, teljesen pucéran járkált, mintha csak paráználkodni akarna! No és így Jancsi láthatta, hogy neki sincs szeméremszőrzete, hónaljsszőrzete sem, de nincs körme sem se a kezén, se a lábujjain!

Jancsi azt sem tudta, hogy miként köszöntse. Végül ezt mondta:

- Adj' isten öreganyám, örvendek hogy találkoztunk! Ha megengedi, én úgy szólítom csak ezentúl hogy Plusz, mert a többit nem bírom megjegyezni a nevéből! - és Jancsi nagyon örült hogy nem követelték meg tőle, hogy ő is pucérra vetközzön, mert félt hogy akkor e ronda bányarémmel kéne hálnia, holott erre semmi vágyat sem érzett! Nem tudta a szerencsétlen, hogy a tutuk legalább annyira utálkoznak a Jancsi-féle, tehát körömmel és testszőrzettel rendelkező emberektől, mint Jancsi tőle.

- Nem bánom ha csak Pluszként azonosítasz, mert ez nem lehet félreértések forrása, ugyanis a fertőzésveszély csökkentése miatt egyedül csak velem találkozol a jövőben úgyis a tutuk közül! De meg kell mondjam neked hogy cseppet sem vagyok öreg, sőt, nagyon fiatal, mert még a nyolcszázadik évemet sem töltöttem be!

- Pedig ez igen tekintélyes kor! - mondta Jancsi, s ezt gondolta:

- Aha, tudtam már az első pillanatban, hogy ez egy ronda vén boszorkány! - s még hozzátette:

- Most már értem, miért nincs meg egy foga sem nagyságodnak, nem csoda hogy ilyen hosszú idő alatt mind kirothadt!

- Sosem is voltak fogaim, s ne erről beszéljünk! Tudom ha nem mondd is, hogy szerinted csúnya vagyok, de engem ez nem érdekel, mert tudom hogy mit érek, ugyanis eddig még minden évben részt vettem a szépségversenyen, tíz éves korom óta, s már négyszer is sikerült bekerülnöm a tíz legjobb közé! Ez pedig csodálatos eredmény!

- Nagy egek, milyen lehet akkor a többi nő ezen a vidéken?! - gondolta Jancsi.

- De nem azért vagyunk itt, hogy a szépségeszményeinkről vitázzunk! Gyere inkább velem, megmutatom mi lesz a munkád!

Most Jancsi egyetértett a rusnya boszorkánnyal. Valóban nem beszélgetni jött ide, hanem lovat szerezni!

A boszorkány elvezette őt egy hosszú, végeláthatatlan folyosóra, ahol egy kocsiféleség gurult síneken. Ebbe beleültek, s a Plusz nevű boszorkány mondta a kocsinak hogy vigye őket valami „kísérleti telepre”. Vagy öt perc után odaértek. Itt kiszálltak a kocsiból. Óriási üvegablak mögött álltak, irtózatosan magasan, legalább ötven emelet magasan, s az ablakon át kinéz-hettek a bolygó talajára.

Odakint ameddig csak a szem ellátott, mindenfelé nagy gépek heverték, bár idefentről nem mindegyik látszott óriásinak. S nyilván akadt odalent sok apróbb masina is, amit innen nem láthattak.

- Ide azok a gépek kerülnek, melyeket valamiért leselejteztünk! - mondta a boszorkány. - Az ilyesmit általában beolvasztjuk a fémszeméttel együtt, de egy részét idehozzuk, pontosabban, ide csak azokból kerülnek, melyek még önjáróak, ugyanis nem veszködünk a szállításukkal, hanem megmondjuk nekik, hogy jöjjenek ide!

- Akkor ezek mind tudnak beszélni maguk is, igaz?

- Úgy van, bár ne várj el tőlük nagy intelligenciát, szerintem e gépek közül legfeljebb minden tizedik okosabb nálad! És még azok is igencsak buták! Na tehát, azért van e szeméttelep, hogy itt próbáljuk ki a hipertranszportot, rajtuk!

Azt hogy a gépek okosabbak mint Jancsi, nem kell szó szerint érteni. A tutuk ekkoriban még nem tudtak olyan gépet gyártani, ami valóban felért volna értelmileg egy emberrel. De szívesen nagyoztak, mondván hogy nekik még a gépeik is okosabbak mint a barbárok. A barbáro-

kat ugyanis nagyon megvetették, és mindet piszkosnak, betegségterjesztőnek tartották, valóságos eleven biológiai bombának. Plusz sem fogta volna meg Jancsi kezét a világ minden kincséért sem, és óvakodott közel állni hozzá, nehogy ráleheljen.

- Bocsásson meg öreganyám, mi az a hiperizé?

- A hipertranszport azt jelenti, hogy a tér egyik pontjáról a másikra nulla idő alatt juttatunk el valamit! Ez természetesen a már jól ismert hipertéri közlekedés alapelveire épül, csak hogy a dolog sokkal nehezebb mint az űrjárműveknél, mert ha az űrjármű belép a hipertérbe, akkor önmaga állíthatja be a hipermezőt, mi ellenben el szeretnénk érní, hogy olyan tárgyakat küldjünk a hipertéren át egy másik helyre, melyekben nincs hiperhajtómű! Például egy ruhát, vagy egy csomó konzervet, vagy akármit, akár élőlényt is! Ez óriási előnyünkre szolgálna, mert ezesetben esetleg még azt is meg lehetne oldani, hogy ha valahol felfedezünk egy csomó hasznos ásványt, azt akkor csak megcéloznánk valami szerkentyűvel, s az eljuttatná a kellő helyre automatikusan! Nem kellene nek hozzá űrhajók, meg személyzet az űrhajóhoz, egyetlen ember elég volna ehhez!³ Tehát kevesebb lenne az élők munkája és a kockázatoknak kitett személy! Na már most, ennek az anyagtranszportálónak a prototípusa már megvan, de még nem tökéletes. Néha hibázik. Ha kötőmegeket szállítanánk, ez nem volna baj, de természetesen olyan kell, ami abszolút tökéletes, mert mi tutuk csak azzal elégedünk meg! És most képzeld csak el, hogy valami többé-kevésbé intelligens gépezetet továbbítunk, s transzportálás közben annak szubatomi memóriájában az egyik kvark hiperfinom energiaszintje túlgerjed!

- Iszonyú katasztrófa lehetne belőle! - bólogatott együttérzően Jancsi, hogy barátságosnak tűnjön, holott természetesen semmit nem értett az egészből. De hát a tutu nő nem is sejtette hogy Jancsi mennyire tudatlan, azt hitte sokkal fejlettebb mint amilyen, elvégre űrhajóval jött!

- Igen - mondta ő is komolyan bólogatva - az ilyesmiből valóban iszonyú katasztrófa lehet, mert még az is megtörténhet hogy emiatt az átküldött gép memóriájában átbillen egy bit, s így például valami sajtóhiba következik be a tárolt szövegekben, például az egyik „a” betű helyett már „á” betűt tartalmaz a szöveg! Ennek persze elenyésző az esélye, nem nagyobb mint egy a néhány ezerbillióhoz, de jobb ezt is elkerülni! Na és még nagyobb lehet a kockázat ha emberi lény is ül benne, mert ha egy ember agyában történik ez meg, akkor megtörténhet, természetesen csak extrém esetben, de mégis előfordulhat, hogy például elfelejti hogy mit evett aznap reggelire, vagy az is lehet hogy az egyik idegsejtje a sokmilliárdból egy enzimet tévesen gyárt le, s így akár néhány másodpercre is émelygés fogja el, ami roppant kellemetlen! De az előző eset sem veszélytelen, mert ha a transzportált gép például rosszul emlékszik utána valamire, hát az is milyen kínos! Na szóval száz szónak is egy a vége, ha vállalod, akkor alkalmazunk téged egy munkakörre, de ne mondd hogy kényszerítelek, mert nem kötelező vállalni, s előre szólok hogy igen veszélyes, s hogy miért az, azt az előbb mondtam el!

- Halljuk, mi a dolgom?

- Hát az, hogy beleülsz az ott kint látható gépek közül néhányba, kirepülsz vele a világűrbe, én is egy másikkal utánad megyek, természetesen nem egy efféle leselejtezettel hanem egy minden szempontból tökéletesessel, odakint aztán megcélzom a tiedet és transzportálok néhány millió kilométerrel távolabbra! Onnan aztán a te dolgod hogy hazanavigáld. Pontosabban, a géped természetesen magától is haza tud jönni, haza is jön, de természetesen csak akkor, ha nem hibásodik meg a transzmisszió során! Mert ha igen, akkor a te dolgod, hogy észleld, hogy nem jófelé megy, és haza kell hoznod!

---

³ Sokkal később a tutuk valóban elérték e céljukat, s hogy akkor már miként ment náluk a bányamunka, azt a Tisztelt Olvasó megtudhatja abból a novellából, melynek címe: *A szeméthercegnő*.

- És ha nem sikerül?

- Semmi vész, nekem nem csinálsz bajt vele mert mind csak ócskavas, de te meghalsz, mert éhenpusztulsz odafent! Épp ezért alkalmazunk szívesen barbárokat e munkára, mert kockázatos!

- Hm... és volt már aki belehalt?

- Hogyne, eddig már kilencvenkilencen! Na de hát az még régebben volt, mintegy kétezer éve, s azóta folyamatosan tökéletesítjük az eljárást. De hát ugye mindig vannak kockázati tényezők, mint mondtam, ez még kísérleti eljárás! Talán újabb kétezer év múlva már tutuk számára is elfogadható lesz a pontossága.

- Na jó... hát ugye valamit valamiért...

- Erről van szó! - mosolyodott el végre Plusz, de Jancsi azt kívánta, bár ne tette volna, mert így csak még rondábbnak látta a boszorkányt. De Plusz mosolygott, mert ő maga is szerette volna ha Jancsi rááll a dologra, ugyanis mostanában kevés jelentkező volt e munkára a barbár világokból. Elterjedt ugyanis a híre, hogy legutóbb a tutuk egy kísérlete rosszul sikerült, az, amelyikben össze akartak zsugorítani majd újra eredeti méretűre növelni egy embert, mert a zsugorítás még csak ment egészen jól, de a visszaalakítás már nem, az illetőnek a végtagjai ugyanis megmaradtak mindössze tíz centi hosszúnak!

- Na de mennyi ideig kell itt dolgoznom? - kérdezte Jancsi, aki mielőbb szerette volna Etelkát kiszabadítani.

- Hát ugye ez attól is függ hogy mit akarsz kérni a munkáért, meg hogy mennyire veszélyes kísérletet vállalsz! Mert többfajta transzportáló módszerünk van, különböző kipróbálási szinten, s ami kockázatosabb, az természetesen több jutalmat érdemel!

- Én egy nagyon jó táltos paripát szeretnék!

- Nem adjuk az úrjárműveinket barbárok kezébe! Biztonsági okokból, tudod!

- Na de hát ez nem igaz, mert akkor az mi, hogy én mindjárt beülök egy ilyenbe, hiszen miután te engem át... izé... szóval azt csináltad, azután mi van ha én azt nem hazavezetem ide hozzád, hanem ellopom?!

- De hát azt ugyan miért is tennéd, hiszen épp amiatt mert ez a veszély fennáll, emiatt csak a leselejtezendő járműveken kísérletezünk! Mire neked egy ócskavas?!

Igen ám, de Jancsi úgy vélte, nem biztos ám hogy ami ezeknek csak egy beteg, sánta gebe, az neki nem felel nagyon is meg! Tehát megkérdezte:

- Aha, tehát ha azokból választanék valamit odakint - mutatott az ablakon túlra - azt lehetne?! Elvihetek bármit a szemétdombról?!

- Hát általában nem azt szoktak kérni a kísérleti nyulaink, hanem aranyat, ezüstöt...

- Nekem táltos paripa kell!

- Hát idefigyelj, én nem bánom, mert úgyis felfoghatom hogy a kísérletben megsemmisült az egyik selejtgép, de akkor mást nem kapsz! És akkor ha ilyen rendkívüli az igényed, akkor legalább három igen veszélyes kísérletben kell részt vened!

- Nem tartanak hosszú ideig?

- Ugyan már, mindegyik megvan egy nap alatt! Elmegyünk, transzportállak, visszajössz, itt bedugunk egy gépbe ami megvizsgál hogy nincs-e valami bajod, alszol egyet, másnap újra próbálkozunk...

- Aha, tehát nálad három nap egy esztendő! Értem! De akkor nincs alku, amit akarok odakintről, azt választhatom!

- Nyugodtan! - mosolygott a boszorkány.

- Jó, de akkor ne húzzuk az időt, adj valami zabát, aztán tőlem máris mehetek, hogy megőrizsem a lovadat!

- Hogy mit csinálj?

- Hát hogy vigyázzak rá, hogy ha nem akarna hazajönni, idevezessem!

- Aha, értem! Jól van, máris kapsz egy szabvány élelmiszercsomagot, de azt ne itt edd meg, hanem majd az úrhajóban, mert nem akarom hogy mindent összeszemetelj!

- És melyikkel repüljek?

- Nekem aztán mindegy, menj oda ki, és válogass belőlük!

Jancsit levitte a földszintre egy lift, s kilépett arra a telepre, amit az eddig a boszorkánytól megtudottak alapján magában csak úgy hívott, hogy „szemétdomb”.

- Elképesztő, hogy e jó lovakat csak úgy kidobják a szemétdombra! - mormogta, amint végignézett a választékon. Mert egyik sem volt rozsdás, töredezett, mind csillogott-villogott, mert legtöbbször nem is volt semmi baja, épp csak hogy már elavultak, mert azóta a tutuk kitaláltak sokkal jobbakat is.

Jancsi elkezdte sorra járni az úrhajókat. Volt ott kisebb is, nagyobb is, és nem tudta melyiket válassza. Azt azonban látta, hogy a telep óriási, egy hét alatt sem tudja mindet végigjárni. Egyáltalán, honnét tudhatja, hogy melyik képes legyőzni a sárkányt?!

Jó óra hosszat botorkált már mindenfelé, s még mindig nem tudott dönteni. E sok csillogó-villogó masina mindegyike egyformán tetszett neki.

Végül leült hogy pihenjen egy cseppet, s hátát nekitámasztotta valami roppant fémfalnak. Ez nyilván a telep határát jelezhetette. Komor, mattfekete színe volt, s nem is olyan végtelenül sima mint az úrjárművéké, hanem kissé ragyaverte, rücskös.

- Pedig valamit ki kell találnom, hogy a legjobbat válasszam, mert ez az utolsó esélyem, ha most elszúrom, végem nekem is, Etelkának is! - mondta. - És azt a ronda vén boszorkányt nem kérdezhetem meg, mert nem bízhatom benne! Lám, már most a legelején is képes lett volna kiszúrni a szememet holmi aranyakkal, mert sajnálja tőlem a táltos lovakat! Csak tudnám hogy melyik ezek közül a leggyorsabb, mert ha nem hagyom le a sárkányt, az nekem régen rossz! Nem óhajtom, hogy elpusztítson!

- Miért lehagyni akarod, miért nem elpusztítani? - hallott hirtelen egy hangot.

Felugrott.

- Ki beszél hozzám?! - kérdezte.

- Én. - hallotta.

- De ki az az „én”?! Valamelyik táltos paripa?!

- Igen.

- De melyik?

- Hát én, a hátad mögött!

Jancsi megfordult, és ámulatosan meredt a ragyaverte fémfalra. Jobbra nézett - nem látta a végét. Balra nézett - megint nem látta a végét!

- Te is egy táltos ló vagy?!

- Az hát!

- De honnét tudsz magyarul?

- Amíg itt ücsörögtél, megtanultam a nyakadban függő tolmácskomputertől.

- Aha... és el tudnád pusztítani a sárkányt?

- Hát hogy tudom, az nem biztos, de remélem! Abban biztos vagyok hogy ha én nem, más sem az itteni üreszközök közül, mert én vagyok az egyetlen harci gép!

- Ah, szóval te is egy sárkányféleség vagy?!

- Harci gép. Én vagyok a Végső Homály sorozat legutolsó, hetvenhétmillió-ötszázredik példánya, továbbfejlesztett 8088.214 verziószámú intelligenciaszoftverrel, s korábbi kapacitásom 2.38 százalékáig még bevethetőképes vagyok!

- Ez mit jelent? - kérdezte gyanakodva Jancsi.

- Azt, hogy nagyon kevés mértékig! - és a táltos paripa megeresztett egy sóhajrásszerűséget. - Ne várd például tőlem azt, hogy egymagam elfoglalok egy egész bolygót, vagy legyőzök egy nagyobb csillagflottát! De amennyire megítélhetem a morgolódásodból, neked mintha egyetlen ellenséges gép okozna csupán nyugtalanságot, s egyetlen ellenséggel még valószínűleg képes leszek elbánni!

- Na és ha nem?!

- Akkor elpusztulok. De kérlek ez ne aggasszon téged, mert hidd el, hogy sokkal szívesebben pusztulok el harc közben, mint hogy a beolvasztást várjam!

- Azt el is hiszem, de akkor én is meghalok veled együtt!

- De akkor is, ha nem engem választasz.

- De te valami régi, viharvert ló lehetsz, látom is, hogy rücskös az oldalad!

- Úgy van, öreg vagyok, majdnem ezer esztendősen. Nem is gyártják már a sorozatomat. De az oldalam azért rücskös, mert túléltem a Zlojka melletti nagy csatát, amikor kénytelen voltam tizennégy másodpercig haladni egy átlag másfél millió fokos atomfelhőben, és igaz hogy ragyás lettem, de legalább itt vagyok most! Ezek a többi gépek amiket itt láatsz, ezt egyszerűen nem bírták volna ki! A felét sem! Szébbek, még gyorsabbak is, de nem harci eszközök!

Jancsi nem szólt erre egy szót sem, de nem sajnálva rá az időt, körbejárta a leselejtezett atommammutot. Kifejezetten sokáig tartott ez neki! És nem is volt valami látványos, ami a szeme elé került. Szinte egy merő tömör feketeséget látott csak, egy roppant, enyhén orsóforma valamit.

Ez azonban tetszett neki. Annyi bizonyos, hogy nem tudta eddig hogy mi alapján válasszon, de ez a táltos kétségtelenül a legnagyobb állat a szeméttelen levők közül! S hát az úgy szokott lenni, hogy akinek nagyobb a lova, az győz a csatákban, mert a nagyobb ló vagy gyorsabb, vagy ha nem is gyorsabb, de legázolja a gyengébb lovat!

Ez végre egy logikus szempont.

- Rendben van! Ha annyira akarsz harcolni, hát legyen! Téged választalak! Ezután szólíthatsz úgy, hogy édes gazdám!

S ezután ment a boszorkányhoz, hogy ő bizony a Végső Homály nevűt választotta!

- Azt a legnagyobbat?!

- Azt.

- Figyelmeztetek, hogy az egy igen ósdi gép, és ezért nem olyan kényelmes az utastere, mint a többieké!

- Nem baj öreganyám!

- Jól van, te akartad! - mondta a boszorkány, majd Jancsi megkapta az elemózsiáscsomagját, és már be is szállhatott Végső Homály pilótafülkéjébe. Sőt, nemcsak ő szállhatott oda be, de kiderült, hogy ennek akkora a raktere, hogy még Jancsi régi úrszöcskéje is belefért. Ami hasznos volt, mert az tudta, hogy merre kell majd hazamenni!

Felemelkedtek a légkör fölé, Plusz egy másik űrhajóval ment, majd mielőtt még Jancsi észbekaphatott volna, máris eltűnt előle a Nap.

- Hipertranszport komplett! - hallotta Plusz hangját a műszerfalról. - Minden jól működik, Jancsi?!

- Mittomén hogy jó-e! Pacikám, élsz még?! - veregette meg a műszerfalat.

- Aha! - hallotta a háborús veterán hangját. - Most akkor menjek vissza?

- Hát jó lenne, remélem képes vagy rá!

- Én is. Hatszáz esztendeje nem volt bekapcsolva a hiperhajtóművem!

De most bekapcsolta. S Jancsi most döbbsen rá, hogy ez valóban nem valami kényelmes gép! A boszorkány hipertranszportjából mit sem érzett, de most úgy érezte, mintha valami megragadná a belsejét, kifordítaná a szerveit, és szabályosan hányingere lett, amit alig bírt leküzdeni. Bele is sápadt.

- Hé, máskor finomabban, mert leokádlak! - mondta a harci gépnek.

- Nem tudom édes gazdám, engem nem a kényelemre építettek, s így a nullpontfluktuációm kissé szublabilis.

- Az mi az isten, valami baj van?!

- Dehogy, semmi baj, csak a nullpontfluktuációm szublabilis.

- Ezt megnyugodva hallom... - motyogta Jancsi, aki ugyan nem értette, de nem is érdeklődött a lényeg felől, mert sejtette, hogy a magyarázatból sem értene semmit.

Annyi bizonyos hogy nyugodtan visszaérkeztek a szeméttelre, és Jancsi örült hogy egy próbán már túl van. Habár még hátravolt hogy őt magát megvizsgálják a tutuk, de ez hasonlóképp történt mint a nimfáknál: csak le kellett feküdni meztelenül egy ágyra, behunynia a szemét, az ágyat vele együtt betolták egy csőbe, majd kis idő múlva kihúzták onnan, és Jancsi már mehetett is ahová akart.

Hasonlóan telt el második és harmadik napja is. Semmi baja sem lett a hipertranszportból, annyira nem, hogy határozottan a hipertranszportot tartotta kényelmesebb közlekedésnek, mint amit magaválasztotta táltos lovával folytatott! De hát remélte, a kényelem hiányáért valóban kárpótolja őt a harci képesség!

S eljött aztán a búcsú napja. Plusz, a ronda vén boszorkány ezt kérdezte tőle:

- Nem gondoltad meg magadat?

- Nem, dehogy!

- Biztos hogy nem aranyat kérsz vagy gyémántot?

- Persze hogy biztos!

- De figyelj, nem muszáj ilyen szerénynek lenned, választhatsz mást is mint ezt az ócskaságot, ha mindenáron használt úrhajót akarsz! Vannak ennél sokkal jobbak is itt azért! Hiszen ez a vacak rosszabb még annál is, amivel te jöttél!

- Nem, nem, nekem ő kell!

- Hát jól van, akkor köszönöm hogy résztvettél a kísérletekben, köszönöm az együttműködést, jó utat! - köszönt el tőle a boszorkány.

S erre Jancsi belépett Végső Homályba, s már repült is...

Természetesen nem Tripszihez. Nem oda, hanem oda, ahol a sárkány tartotta fogva Etelkát. Jancsi nagyon remélte, hogy most is lesz olyan szerencséje mint korábban, és egyedül, tehát a sárkány nélkül találkozhat a „tündérlánnyal”. Aztán ha már beszállt Etelka Végső Homályba, már azután a lován a sor hogy megmutassa, mit tud!

Amennyire odafentről megítélhették, az atomerőmű még mindig romokban hevert. Jancsi nem kétlette hogy a sárkány lázasan dolgozik a helyreállításán. Gondolkodott rajta, ne lökjön-e rá még egy jókora égi kavicsot, de azután letett róla, mert ha ettől a sárkány nem pusztul el, akkor nemcsak nem ért vele semmit, de talán épp ebből gondolja a sárkány hogy jön megint Etelkáért, holott különben talán eszébe se jutna, hogy épp most lopja el tőle újra!

Ezért csak úgy egyszerűen leszállt a bolygóra a bejárat elé... és nem tudott bemenni! Az ajtó nem nyílt ki előtte!

- Aha, tanulékony a sárkány! - gondolta Jancsi, majd így szólt:

- Kedves lovam, nyisd ki nekem ezt az ajtót!

- Parancsodra édes gazdám! - hallotta a választ, majd Jancsi szemét vakító villanás kápráztatta el, és már volt ajtó - nincs ajtó! Egy jókora lézerimpulzussal egyszerűen szétégette azt a tutu harci gép!

- Hé, nem így gondoltam! - méltatlankodott Jancsi.

- Elnézést, de én csak így tudom!

Jancsi nem vitatkozott tovább vele. Rohant Etelkáért, mert nem akarta hogy a leány megfagyjon, márpedig odabent máris mindent zúzmara borított be.

Gyorsan megtalálta Etelkát. Odadobta az ölébe a szkafoandert, egyetlen szó nélkül, és segített hogy belebújjon, ami nem volt éppen ostobaság, mert a nagy hidegtől ugyancsak lelassultak Etelka mozgatai. De még ezután hogy bebújt a ruhába, ezután is alig bírt mozogni egy

darabig, holott maximálisra állította a fűtést. De Jancsi nem várta meg míg Etelka mozogni tud, karjaiba kapta, és már vitte is Végső Homály pilótafülkéjébe.

Ott azután ez volt Etelka első szava:

- Ez meg miféle gép?!

- Mutatkozz be neki, pacikám! - parancsolta Jancsi. S a gép válaszát meghallva Etelka csak ámult.

- Te valóban szereztél űrhajót a tutuktól?! Hihetetlen! Elképesztő!

- Örülök hogy tetszik neked a táltos paripám! - mondta Jancsi, s a világűrt kémlelte, hogy jön-e utánuk a sárkány, ugyanis már a légkör fölött jártak.

- Mire vársz Jancsi, menjünk azonnal Tripszihez!

- Nem. Nem megyünk oda.

- Miért?

- Mert a többiek már azóta nincsenek az otthonom mellett, elmentek valahová! S azt hiszem hogy hová, azt a sárkány nem tudja már kideríteni ennyi idővel később. De ha mi most odamegyünk, akkor rájuk lel, s ugye nem akarod hogy bántsa őket! Nem, Etelka, mi most itt szépen megvárjuk a sárkány jövetelét, és megküzdünk vele! Úgysem hiszem hogy ne érne utol bennünket, mert a lovam erős és nagy ugyan, de azt mondja hogy nem a leggyorsabb.

- Azért lehet ám, hogy lehagynám az ellenségedet! - hangzott a féltékeny válasz.

- Vagy igen, vagy nem. Nem kockáztathatunk. - mondta nyugodtan Jancsi, és Etelka belátta, hogy Jancsinak bizony igaza van!

S jött a sárkány! Hogy jön, azt Jancsi ezúttal nem a sárkány üzenetéből tudta meg, hanem abból, hogy „lova” jelezte neki, hogy valami nagy sebességgel a légkör fölé emelkedett.

- Na hát akkor adj neki lovacskám, harcolj vele! Nem tudom hogy miként kell ezt, de te biztos tudod! Ha feljött, hát ragadd meg és dobd le, hogy törjön ízzé-porrá, pozdorjává!

A roppant harci gép nem is várt több biztatásra, s a következő pillanatban máris elárasztotta a sárkányt mindenféle pusztító rafinériákkal. Na de hát az sem valami békés úrkirándulásra való fénybárka volt szerelmespárok számára, hanem harci eszköz, és igen jó védelemmel ellátva! Tulajdonképpen meg sem lepődött nagyon, hogy most nem adják ki neki Etelkát, s kenyértörésre került a sor. Ez végül is idővel várható volt!

Már eleve úgy repült Jancsi felé, hogy felhúzta minden pajzsát, s így a váratlan támadástól nem semmisült meg, bár néhány rendszere átmenetileg túlterhelődött. De a nagy villanást látva Jancsi azt hitte, győztek.

- Sikerült! - kiáltotta.

- Még nem. - válaszolta lova. S igaza volt, mert a következő pillanatban ők kaptak egy válaszcsapást. Az űrjármű megremegett az ütéstől.

- Semmi baj - nyugtatta meg őket Végső Homály - ez csak lézer volt, alig nyolcszázezer fok! Ezt még bőven bírom.

- Mi lesz már, intézd el! Miért nem lösz!

- Azt akarom, elintézni, de nem érdemes lézerrel lőnöm, mert az előbbi próbálkozás során megállapítottam, hogy nagyon erős a pajzsa. Antianyagot kell bevetnem ellene, csak ahhoz közelebb kell kerülnöm, mert az nem fénysebességgel megy, s kevés a töltetem, nem akarom hogy kitérhessen előle!

- S ha addig lelő minket?!

- Ha lézerrel lő, oda se neki, az antianyag- és atomgránátok elől meg majd én is kitérek.

Úgy látszik a sárkány is rájöhetett hogy lézerrel lődözni neki is felesleges, mert ehelyett ő maga is az erősebb de lassabb nukleáris töltetekkel próbálkozott. A két harci gép ide-oda keringett az űrben egymás körül, s a néma űrt időnként vakító robbanások világították be. Hang nem járt a tűzijátékhoz, a légüres tér nem vezeti a hangot.

Jó órán át harcoltak egymással, s mindketten kaptak kisebb sérüléseket is, de egyikük sem komolyat. Végül azonban Végső Homály így szólt:

- Baj van, édes gazdám!

- Mi a baj?

- Elfogytak a nukleáris tölteteim!

- Micsoda?!

- Kevés volt belőlük, hiszen cseppet sem voltam száz százalékos!

- Elvesztünk! - sóhajtott Etelka.

S ekkor Jancsi így szólt:

- Mi talán valóban elvesztünk, de magammal viszem a halálba ezt a rusnya férget is! Figyelj rám lovacskám!

- Figyelek gazdám!

- Ugorj egy kicsit hogy a sárkány köztünk és a bolygó között legyen, azután pedig indulj előre egyenesen neki, amilyen gyorsan csak tudsz!

- Menjek neki gazdám, azt akarod?

- Igen, pontosan azt! Hiszen te sokkal de sokkal nagyobb vagy mint ő, remélhetőleg sokkal nagyobb kárt szenved az ütközéstől, mint te!

- De nem tudok most ugrani, mert a bolygó gravitációs terében vagyunk, ha itt ugrok, akkor több mint valószínű hogy darabokra szakadva lépek ki a hipertérből!

- Nagyon helyes, akkor a sárkány sem ugorhat el előlünk! Akkor manőverezz ugrás nélkül úgy ahogy akarsz, a lényeg hogy teljes vágtában rohanj neki! Gázold le! Így szokták a lovasok a gyalogosokkal is mindig!

- És ha lő rám?

- Véd megadat, de le ne téj az útról! Mindig csak neki egyenesen, neki a pofájának! Azzal dicsekedtél hogy egy nem tudom már milyen nagy csatában is épp csak megpörköltél, reménykedj hát benne, hogy túléled a lövéseit!

Etelka nagyot sóhajtott.

- Ezt valóban nem éljük túl!

- Én már azt sem bánom, csak a sárkány se élje túl!

- Nem fogja. - mondta komoran Végső Homály. - Értem a haditervet, és köszönöm gazdám! Ez valóban méltó befejezése lesz harci pályámnak!

S a roppant harci gép felhúzta minden pajzsát az orrába, teljes sebességre kapcsolt, s rohanni, száguldani kezdett a sárkány felé. Az többször is lőtt rá, lézerrel is, bombákkal is, s bár Végső Homály egyre több kárt szenvedett, de még működőképes maradt. És egyre közelebb került a sárkányhoz, aki hiába akart kitérni előle, nem bírt, mert Végső Homály követte azt. A végén már a sárkány is teljes erejéből igyekezett menekülni, de hiába: az elején talán még megszökhetett volna, de későn vette észre, hogy ez megint egy öngyilkos taktika, s eddigre Végső Homály már nagyon felgyorsult. Hiába menekült a sárkány, egyre közelebb érték hozzá.

- Az ütközésig várható idő 45 másodperc! - közölte velük a harci gép. - Kérsz visszaszámolást, édes gazdám?

- Igen.

- 38, 37, 36... - sorolta nyugodt, monoton hangon Végső Homály.

- Jancsi, csókolj meg még utoljára! - kérte Etelka.

Jancsi megtette, majd hozzátette:

- De nem utoljára.

- Hogyhogy?!

- Szerintem a sárkány fosik a félelemtől. Figyeld meg, az utolsó pillanatban megpróbál meglogni, s akkor vége lesz neki!

- 5, 4, 3, 2... - sorolta az időt Végső Homály.

S igaza lett Jancsinak! A sárkány számot vetett vele, hogy ha Végső Homály nekiütközik, akkor egészen biztosan vége lesz. Ha megpróbálkozik egy ugrással, akkor nem biztos a pusztulás, csak nagyon valószínű. És ő nem akart meghalni. A programozása előírta az önvédelmet is a számára. Őt nem vigasztalta volna az, ha meghal nemcsak ő, de az ellensége is. A nagyobb valószínűségű alternatívát választotta. Hátha szerencséje lesz! Ugrott.

Ugrott, tehát az utolsó pillanatban eltűnt Jancsiék szeme elől. Ám ugyanekkor vakító villanás támadt a bolygó felszínén, a légkör kavarni kezdett, mintha egy irtózatossan hatalmas tűzhányó tört volna ki odalent a felszínen...

- Ah! Ez a sárkány volt! - ujjongott Etelka. - Ráfázott hogy gravitációs mezőben ugrott: amikor kilépett a hipertérből, a bolygó felszíne alatt materializálódott! Szétrobbant apró pici szubatomi részecskékre! Hú, micsoda pusztulás lehet odalent most, szerintem a bolygó negyede egy merő folyékony láva! - azzal átölelte Jancsit, s így szólt:

- Lám, okosabb voltál a sárkánynál, te nyerted az idegek harcát! Hogy neked micsoda kötéldegzeted van! Ilyen bátran szembenézni a halállal!

Jancsi csodálkozott. A legkevésbé sem volt ideges.

- Miért is izgultam volna, egyszer már tapasztaltam, hogy ez a sárkány csak egy gyáva nyúl, akkor is megszökött, majdnem önmagát ölte meg, amikor le akartam hajítani a régebbi lovammal egy másik bolygóra! Hát akkor menjünk haza, lovacskám! Úgy értem Tripszihez!

És mentek.

A nimfák hatalmas ujjongással fogadták őket! Nagyon örvendtek Etelka megszabadulásának, de még inkább a sárkány pusztulásának! S rögvest elmentek Tripszivel a sárkány bolygója fölé, mert úgy döntöttek, hogy azonnal átvizsgálják az ottani romokat, hátha lelnek valami tanulmányozásra érdemes berendezést, ami segít nekik technikájuk fejlesztésében. És természetesen nagyon alaposan megvizsgálták Végső Homályt, a tutu harci gépet is, hogy az ő konstrukciós elveivel is tisztába jöjjenek. Egyben elhatározták, hogy ahol lehet s ahol tudják, modernizálják is őt, feltöltik a készleteit, s ő lesz Tripszi egyik legfontosabb védelmi eszköze, tehát szó sem volt a szétszereléséről, beolvasztásáról, s ennek Végső Homály igencsak örvendett!

A nimfák kutatták tehát a bolygót, legalábbis ott, ahol a sárkány katasztrófája után még alkalmas volt erre a terep, s ezt nagyon élvezték, mert a nimfák általában élvezik a szellemi kihívásokat, s a veszélytelen felfedezéseket. És mind nagyon dicsérték Jancsit, s ez jól is esett Jancsinak, de egy idő után megunta! S ez nem is volt olyan sok idő, már fél esztendővel később ugyancsak unatkozni kezdett! Ő túl tudatlan volt a kutatómunkához, úgysem vette volna észre ha talál valami érdemleges dolgot a felszínen, tanulni lusta volt, s abba is belefáradt igen hamar, hogy kedvét töltsen mint férfi a sokmilliárd nimfalánynak! Sőt, határozottan idegesítette, szégyellte amikor sorba álltak előtte a meztelen, szebbnél szebb nők, s ő már a tizedik után csődöt mond, s ez még a jobbik eset, mert általában hétig sem bírja!

Az is unalmas volt, hogy Végső Homállyal vagy más géppel az űrben repkedjen. Eleinte izgalmas volt, de megunta, mert hamar meg lehet unni, mert az Űr üres, onnan kapta a nevét, nincs benne sok látnivaló! Az meg igaz hogy finomakat ehet pukkadásig, de ettől is már lassan az émelygés jött rá, és hízott öt kilót is, márpedig nem akart úgy kinézni, mint a disznók, amiket egykor legeltetett!

S ezért egy nap így szólt Etelkához:

- Nem vagyok én idevaló, kedvesem! Nagyon szeretlek, de megesz az unalom!

- Hogyhogy?! Hát a számítógépes játékok?! Úgy oda voltál értük!

- Az még a sárkány előtt volt. Azóta már átéltem egy valóságos űrháborút, ami nem is egy csatából állt, és az sokkal izgalmasabb volt, mint e játékok! Azóta azokat tényleg csak játékoknak látom már, és nem tudom komolyan venni egyiket sem! Tehát arra kérek, ugyan légy oly kedves, és vigyél vissza engem oda, ahonnan elhoztál! És talán megérdemlem hogy adj egy kosár gyógyító almát is nekem, meg egy csomó aranyat és ezüstöt! Nem hiszem hogy nagy érték lenne nektek az!

- Megtehetjük, de hát mi lesz veled ott, Jancsi?! Hiszen te ha nem is lettél olyan okos mint mi, de hidd, el, megváltoztál!

- Biztos. De az nem baj, hogy okosodtam. Feleségül veszem majd ott a király lányát, hiszen meg is ígérte hogy az enyém lesz ha feljutok ide a fára, ha adtok aranyat akkor gazdag is leszek, én leszek talán a király is idővel, parancsolhatok, uralkodhatok... amiről nálatok szó sem lehet! Itt legfeljebb elkövetek majd valami újabb cifra hülyeséget, még hozzá színtiszta jóakarattal, csak mert olyan tudatlan vagyok! Jobb lesz így nektek is!

S mert a nimfáknak már úgysem volt szükségük Jancsira, s mert tiszteletben tartották döntését, egy nap Tripszi újra bemerült a Föld légkörébe, nem mintha Végső Homály le ne vihette volna Jancsit, de így tekintélyesebb volt a visszatérte, s Jancsi visszatért a népéhez. De nem kanászként, mert kapott nem is egy nagy zsák színaranyat, gyémántot is, s valóban feleségül vette a király leányát, aki nagyon tetszett neki, mert szép leány volt, bár annyira nem

szép mint Etelka. De Jancsit nem is az zavarta leginkább hogy eléggé szép-e a király lánya, hanem a legnagyobb zavarba jött amikor a nászéjszakán háltni akart újdonsült feleségével, mert észrevette, hogy annak bizony szőrös a lába köze - holott ő már tökéletesen elszokott ám ettől! És elképedve tapasztalta, hogy kezdi a szőrt undorítónak tartani!

De hősiesen erőt vett érzelmein, s tette, ami férfiúi kötelessége.

És Jancsinak sok gyermeke született, s mindegyiknek elmesélte az ő rendkívüli kalandjait, s azok is elmesélték gyermekeiknek, s egyik nemzedék adta tovább a másiknak, így terjedt a legenda szájról-szájra, s mindegyik mesélő tett hozzá, költött az igazsághoz valamit, s amit nem ők találtak ki azt is változtatgatták, magyarázták, torzították, csak mert azt ami valóban történt, azt egyáltalán nem értették.

S mindezek következtében, ahogy keveredett egymással a valóság és a mese, megszületett az a történet, melyet manapság mindenki úgy ismer, mint *Az égigérő fa* című magyar népmesét!

De Jancsi nem látta előre, hogy kalandja következtében egy népmese elindítójává válik. Ő csak élte nyugodtan az életét, nagy, gazdag, bölcs király lett belőle, nagyon meg volt elégedve a sorsával, s főleg az esett jól neki, hogy amikor esténként elalvás előtt felnézett a sötétlő égre, akkor arra gondolt, hogy ott valahol él egy csomó gyönyörű tündérleány, akiket ő mentett meg, köztük a kedves, szép Etelkával, aki talán épp e pillanatban gondol maga is szeretettel őrá.

Vége

Elkezdve: 2002.11.29., 13 óra 26 perc

Befejezve: 2002.12.06., 16 óra 59 perc

Utóirat:

Honlapom: <http://poliverzum.birodalom.net/powi>

Itt megismerkedhetsz Tisztelt Olvasó a Poliverzum-sorozat más műveivel is. Az imént olvasott mű is e sorozat része. A sorozat további részeinek kiadásához várom szponzorok, mecénások, támogatók, kiadók és menedzserek jelentkezését!